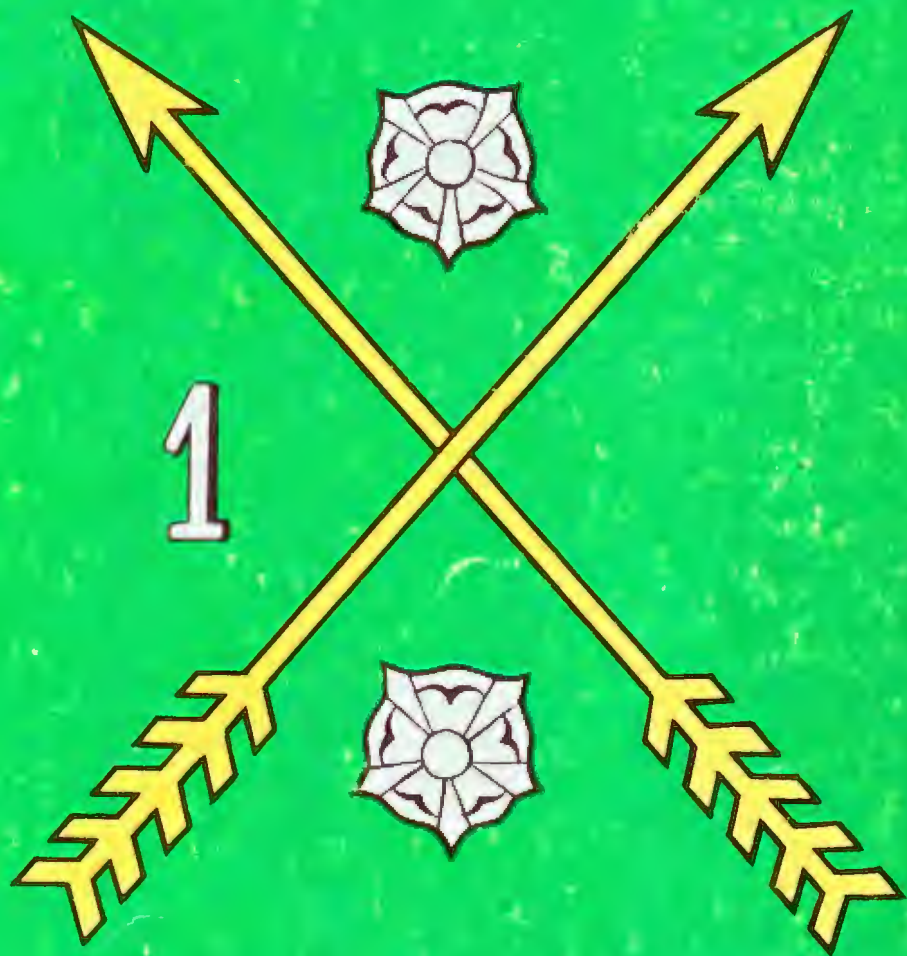

ETÄPYÖRÄ

ETUPYÖRÄ

Päätoimittaja maj Ilkka Halonen

Toimitussihteeri kapt P Tikkanen

Taloudenhoitaja rva Anneli Juujärvi

Kansi taiteilija Lasse Talosela

puh Sodankylä varuskunta/3

Pankki KOP

POLKUPYÖRÄPATALJOONA 1

JÄÄKÄRIPATALJOONA 1

POHJANMAAN JÄÄKÄRIPATALJOONA

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONA

1/71

Lapin Jääkäripataljoona sai vuosipäivänään puolustusvoimain kultaisen ansiomitalin. Sen luovutti pohjois-Suomen sotilasläänin komentaja kenraaliluutnantti Mikko Sisto esittäen samalla puolustusvoimain ja pohjois-Suomen sotilasläänin onnitellut pataljoonallamme mainiten:

«Onnittelen Puolustusvoimain ja Pohjois-Suomen sotilasläänin puolesta 50 vuotiasta Lapin Jääkäripataljoonaa. Pataljoonan vaiheet ovat olleet monet kuluneina viitenä vuosikymmenenä. Kunniakkaimmat, mutta myös raskaimmat vaiheensa pataljoona on kokenut ja elänyt talvi- ja jatkosodan vuosina.

Mutta pisimmän ajan pataljoonan viisikymmenvuotisesta historiasta ovat käsittäneet ne vuodet, jolloin pataljoonassa on tehty työtä maamme puolustusvalmiuden kehittämiseksi ja ylläpitämiseksi. Ja ennen kaikkea yhä uusien ikäpolvien kouluttamiseksi taitaviksi, sitkeiksi ja velvollisuuden tuntoisiksi jääkäreiksi. Siitä, että pataljoonassa tehty työ on todella kantanut hedelmää, ovat osoituksena pataljoonan hyvät saavutukset rauhanaikaisten tehtävien suorittamisessa ja mittavat teot taistelukentillä.

Kun pataljoona nyt aloittaa toisen puolivuosisataistaipaleensa, olen vakuuttunut, että se edelleenkin, edellisten polvien esimerkkiä seuraten tulee täyttämään sille uskotut tai uskottavat tehtävät isänmaamme suojaamiseksi ja kansamme tulevaisuuden turvaamiseksi, ja että se suorittaisi myöskin jatkuvasti kasvatus- ja koulutustehtävänsä edellisten polvien esimerkin mukaan, jotta jokaisesta pataljoonan kouluttamasta miehestä tulisi kunnan suomalainen mies ja maan puolustaja. Minä toivotan pataljoonalle jatkuvaa onnea ja menestystä.

Puolustusvoimain komentaja on tällä päivämäärällä myöntänyt Lapin Jääkäripataljoonalle puolustusvoimain kultaisen ansiomitalin tunnustukseksi maanpuolustuksen hyväksi suoritetusta arvokkaasta työstä.»

EVERSTILUUTNANTTI KAUKO KUISMASEN TERVEHDYSSANAT 11. 3. 1971 JUHLASSA

Tänään 50-vuotisjuhlansa viettävän Lapin Jääkäripataljoonan (PPP 1, JP 1, PohmJP) vaiheet muodostavat erään itsenäisyytemme ajan sotahistorian värikkäimmistä luvuista. Sotilaspoliittisen asemamme muutokset ovat heijastuneet tavanomaisesti voimakkaammin tämän pataljoonan ja sen perinnejoukko-osastojen kohtaloihin.

Vanhin perinnejoukko-osastomme, jonka suoranaisia rintaperillisiä voimme katsoa olevamme, on 3. maaliskuuta 1918 Lapualla perustettu 2. Krenatöörirykmentti, joka osallistui mm Tampereen suunnan taisteluihin. Jääkärikomppanioidemme rungot ovat peräisin tältä ajalta. Sotatoimien päätyttyä muodostettiin 2. Krenatöörirykmentistä Viipurin Vartiopataljoona, mikä nimi osoittaa silloisen tehtävän ja kotipaikan.

Syksyllä 1918 oli puolustusvoimemme pääosa Karjalan Kannaksella rajan suojaamistehtävissä, vallitsihan Suomen ja Neuvostoliiton kesken tosiasiaa sotatila. Rajavartioiden uudelleen järjestelyn yhteydessä muodostettiin Viipurin Vartiopataljoonasta 3. pvä lokakuuta Terijoen Rajavartiopataljoona, jonka tehtäväksi tuli rajavartioiden suorittaminen koko Karjalan kannaksella. Organisaatio ei kuitenkaan osoittautunut onnistuneeksi, sillä pataljoona joutui suorittamaan tehtävänsä usein komppaniottain eri rykmenteille alistettuna, mikä ei suinkaan kohentanut joukko-osastomme henkeä.

Rajavartioiden tehostamiseksi ja yhtenäisen johdon aikaansaamiseksi perustettiin 17. 1. 1920 kolme pataljoonaa käsittänyt Käkisalmen läänin Rykmentti. I Pataljoona, jonka sijoituspaikkana oli Terijoki, muodostettiin Terijoen Rajavartiopataljoonan 1., 2., 3. ja 7. komppaniasta. Tarton rauhan solmimisen jälkeen tilanne rajalla rauhoittui, minkä johdosta vuoden 1921 alussa voitiin vastuu raja-

vartioiden siirtää vastaperustetulle Rajamaan tullipoliisille. Käkisalmen läänin Rykmentti oli tehnyt tehtävänsä ja se hajotettiin 20. huhtikuuta 1921, millä päivämäärällä sen I Pataljoonasta muodostettiin Polkupyöräpataljoona 1.

Edellä esittämästäni ilmenee, että jääkärikomppaniamme ovat 53 vuoden ikäisiä, samalla kun ne ovat vanhimmat rajakomppaniamme. Pataljoonana tämä on 51 vuoden ikäinen. Vietämme kuitenkin juhlaamme vasta tänä vuonna sen johdosta, että pataljoonasta muodostettiin itsenäinen joukko-osasto 50 vuotta sitten.

Polkupyöräpataljoonien perustaminen vuonna 1921 johtui nopeiden ja helposti johdettavien suojajoukkojen tarpeesta. Tehty ratkaisu osottautui onnistuneeksi ja se johti sittemmin maailman mainetta saavuttaneiden suomalaisten jääkärijoukkojen synty-miseen.

Juho Maununpojan 550 päivän joukko saavutti 11. 3. 1555 erään sotahistoriamme komeimmista voitoista. Vuonna 1928 määräsi Tasavallan Presidentti tämän päivän vuosipäiväksemme. Tämä Kivennavan linnanväellä vahvistettu karjalainen talonpoikaisjoukko on meidän vanhin perinnejoukko-osastomme.

Vuonna 1936 saivat polkupyöräpataljoonat vaalittavikseen Kuninkaallisen Preussin Jääkäripataljoona 27:n perinteet. Tällöin pataljoonan nimi muuttui samalla Jääkäripataljoona 1:ksi. Olemme erittäin ylpeitä siitä, että tämän kuuluisimman perinnejoukko-osastomme edustajat ovat halunneet kunnioittaa tämän päiväistä juhlatilaisuutta läsnäolollaan.

Olen käsitellyt näin laajasti pataljoonamme esihistoriaa, koska siitä on varsin vähän kirjoitettu ja puhuttu. Muilta osin viitataan tähän seinällä olevaan piirrookseen, mistä ilmenee pataljoonan vähittäinen siirtyminen maan eteläisimmistä osasta sen poh-

joisimpaan varuskuntaan sekä sen sodanaikaiset taistelupaikat. Näiltä osin voinen viitata myöskin juuri ilmestyneeseen juhlaulkaisuunne.

Lapin Jääkäripataljoonan monet siirrot varuskuntapaikalta toiselle ovat asettaneet sen riveissä palvelevat monien sopeutumisongelmien eteen. Ne ovat olleet henkilökunnalle haasteena, mikä on pakottanut ponnistelemaan.

Monet siirrot ovat myös rikastuttaneet pataljoonan elämää. Alunperin karjalainen joukko-osasto on saanut vaikutteita eri maakunnista ja niiden ihmisiltä.

Pataljoonan sopeutuminen Lapin olosuhteisiin on mielestäni onnistunut varsin hyvin, mistä ansion itselleen voivat ottaa niin hyvin paikallinen väestö kuin pataljoonan koko henkilökunta. Haluaisin lainata tähän terijokelaisia edustavan Teri-säätiön puheenjohtaja Emil Nikkasan kirjeestä, jonka sain eilen, otteen: «Pataljoonanne perustettiin Terijoella v. 1921 PPP I-nimisenä joukko-osastona ja sai ikäänkuin ylennyksenä v1936 Jääkäripataljoona 1-nimen ja tavaltaan arvon. Pataljoona, joka perustamisvuodestaan aina talvisotaan saakka sijaitsi Terijoella, sopeutui erittäin hyvin paikalliseen elämään ja sen väestöön. Sen kantahenkilökunta otti innokkaasti osaa paikallisiin rientoihin, osallistui ansiokkaasti kunnalliseen toimintaan, sekä vaikutti henkisesti ja taloudellisesti paikallisiin oloihin. Pataljoonan olemassaolo kärkipataljoonana, joka suojaasi pitkää maa- ja merirajaamme, antoi paikalliselle väestölle turvallisuuden tunteen, tunteen että meitä suojeltiin. Mainittakoon vielä siitakin, että Jääkäripataljoonan riveissä ovat myös lukuisat terijokelaiset miehet saaneet hyvän ja perusteellisen koulutuksen, sen todistavat lukuisat mainiokkaat teot sotien aikana.

Tänään toimii Lapin Jääkäripataljoona pohjoisella maarajallamme samanluontoisissa tehtävissä.»

Nykyisin puhutaan mielellään muuttuvasta maailmasta ja sen mukanaan tuomista seurausilmiöistä. Tällöin tarkoitetaan useasti teknistymisen ja urbanisoitumisen avaamia uusia kehitysnäkymiä. Eräät yksilöön kohdistuvat vaikutukset usein

kuitenkin unohdetaan, kuten nykyisen elämäntavan aiheuttamat psyykkiset ja fyysiset haittavaikutukset. Nämä tunnetaan jo naapurimaassamme Ruotsissa ja oireet esiintyvät myös meidän teollistuneimmilla alueillamme. Me olemme tässä joukko-osastossa toistaiseksi päässeet pelkällä säikähdyksellä, mutta olemme muutaman vuoden kuluttua samassa kierteessä, ellei elämän tavoissa tapanhdu muutosta parempaan suuntaan. Toinen tämän päivän puheenaihe on osallistuminen. Valitettavan usein liikutaan kuitenkin vain pintailmiöissä. Tämä ei sinänsä ole vaarallista ellei se suuntaisi mielenkiintoa todella tärkeistä asioista toisarvoisiin, mikä saattaa usein olla ulkopuolisten painostusryhmien tarkoituskin.

Lapin jääkärit, tärkeintä on osallistuminen siihen koulutus- ja kehitystoimintaan, mikä on tarpeen, että me voisimme hyvin suoriutua niistä tehtävistä, mitkä valtiovalta on meille uskonut. Tämä pataljoona on saanut paremman varustuksen kuin muut jalkaväkijoukko-osastot. Meidän on omalta osaltamme vastattava siitä, että tätä varustusta käytetään oikein ja tehokkaasti.

Arvoisa juhlayleisö, hyvät naiset ja herrat, näillä sanoilla toivotan teidät sydämellisesti tervetulleiksi LapJP:n 50-vuotisjuhlatilaisuuteen.

jatkoa sivulta 11

A. Lantto toivotti vieraat tervetulleiksi jne. Myöhemmin illalla kokoonnuttiin veljesillan merkeissä Hotelli Kantakievarissa. Tässä pääpiirtein ensimmäisen päivän ohjelma.

22. 3. päivä aloitettiin klo 08.30 neuvottelupäivien avauksella ja järjestäytymisellä. Siirryttiin kuuntelemaan majuri Ilkka Halosen esitelmää aiheesta aseeton vastarinta. Tämän jälkeen Liiton puheenjohtaja sotmest I. Siitarinen selosti yhtenäispäälystötjärjestelmän mahdollisuuksista. Ennen lounasta hallituksen jäsen R. Valminen valotti AUL:a nykypäivän ammattijärjestönä.

Iltapäivä aloitettiin Liiton tiedotussihteeri M. Rautavuoren esitelmällä, joka koski luottamusmiestoiminnan järjestelyjä puolustusvoimissa. Vuosikokouksessa valittiin Aliupseeriliiton puheenjohtajaksi vuodeksi 1971 1. varapuheenjohtajaksi

Puheenvuoroja käytettiin runsaasti. Otettiin kantaa esille tulleisiin kysymyksiin ja päätökset vahvistettiin nuijalla pöytään. Puitteisiin palataksi: sää oli kirkas ja valoisa. Sitä olivat tunnelmatkin. Varuskunnan väki eli suuremmoisesti mukana päivien ohjelmassa.

Sulo Ollila

Perinteet liittyvät läheisesti joukko-osaston ja yksityisen sotilaan toimintaan. Tuskinpa muissa yhteistöissä tunnetaan perinteiden vaikutus yhtä tuntuvana kuin sotilasjoukossa. "Perinteet velvoittavat" on usein eri yhteyksissä käytetty sanonta. Meidän on oltava sen työn arvoisia, jonka edeltäjämme ovat suorittaneet, ja jolla he ovat luoneet kestävä perustan. Velvoitteiden ohella on muistettava perinteiden myös ohjaavan ja tukevan työmme. Oikein tulkitut ja ymmärretyt menneisyyden kokemukset auttavat merkittävästi nykyajan jääkäreitä tärkeässä tehtävässämme tänään ja tulevaisuudessa.

On varsin inhimillistä, että arkipäivän aherruksessa unohdamme usein menneisyyden arvon. Emme tule aina ajatelleeksi, kuinka kestävältä pohjalta Lapin Jääkäripataljoonassa ponnistamme. Joukko-osastomme 50-vuotisjuhla toi vanhat, koetellut ja vahvat jääkäriperinteet monin tavoin elävinä nykyisten varusmiesten ja henkilökunnan tietoisuuteen. Vanhojen jääkäreiden osanotto pitkienkin matkojen takaa ja monet todellista jääkärihenkeä heijastavat tervehdykset antoivat arvokasta sisältöä työllemme. Ne todistivat vakuuttavasti kunniakkaiden perinteidemme elinkelpoisuuden.

Toivotan Etupyörän puolesta JP1-Lapin Jääkäripataljoonan killan jäsenille ja muille lukijoillemme menestystä uudelle vuosikymmenelle siirryttäessä.

KANSLERI KLAUS VARIS:

PUHE LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONAN 50-VUOTISJUHLASSA 1.1. 3. 1971

Kun minulle tarjottiin tilaisuus puhua pataljoonan 50-vuotisjuhlaan tartuin siihen kernaasti — mielessäni eräs aikaisempi vuosipäivä, jolloin pataljoonalla puolestaan ei ollut tilaisuutta kuunnella puheita. Tapauksesta on 31 vuotta, elettiin talvisodan viimeisiä päiviä, ja pataljoona, eiloin Jp 1, oli taistelussa. Sen voimat olivat sodan aikaisemmissa vaiheissa jo suuresti ehtyneet ja nyt sen eteneminen Laatokan Karjalan mottisotatoimissa oli pysähtynyt vihollisen mies- ja tullylivoimaan Nietjärven itäpuolisessa maastossa. Vain lumeen voitiin kaivautua, kovissa pakkasissa paleltumavammat harvensivat joka yö suuresti joukon vahvuutta, teltoja saattoi päiväsaikaan vihollisen ilmatoiminnan takia tuskin lämmittää ja lämmin ruokakin tuli vain pimeään aikaan. Sotilaallisessa tilanteessa ei ollut kerrassaan mitään valonpilkkua emmekä tlenneet rauhan jo olevan tekeillä. Tämä kaikki ei kuitenkaan ollut kyennyt masentamaan mielialaa, pataljoona täytti yhä tehtävänsä uhrautuvasti ja herpaantumatta.

Vuosipäivän merkeissä järjestettiin pataljoonan komentoteltassa vaatimaton juhlahetki niille yksiköiden päälliköille, jotka lyhyeksi aikaa saattoivat irroittautua linjasta. Joku naapuriosaston komentajakin lienee tullut hiihtäen paikalle. Vieraille ei ollut erityistä kestitystä, kenttäasuissa oltiin ja henkilökohtaiset aseetkin oli pidettävä käden ulottuvilla. Tuo tilaisuus oli siis pikemminkin ele kuin juhla. Mutta kaikessa koruttomuudessaan se ei ollut mikään muodollisuus. Päinvastoin siinä vallitsi aito henki, se ilmensi voimakasta tarvetta pitää yllä traditiota juuri jatkuvuuden osoituksena, kuin uhallakin.

Kaikki eivät nykypäivinä varmaan näe tällaisen käyttäytymisen mielekkyyttä. Menneisyydestä ei suurestikaan välitetä, tai siihen sitoutumisen arvellaan ehkäisevän rationaalista suhtautumista tämän hetken tai tulevaisuuden ongelmiin. Traditioista klippipäitä suorastaan katsotaan joillakin tahoilla epäilyttäviksi edistyksen vastustajiksi. Merkitsevää on muka vain ee, mikä on tänään ja tässä, ja jos tulevaisuutta hahmotellaan,

halutaan se rakentaa kokonaan uudelle pohjalle.

Tällainen historiallisen jatkuvuuden kieltäminen on psykologisesti perimmältään nähtävä paoksi todellisuudesta. Yhteiskuntamme institutiolla on oma kehityskulkunsa ja taustansa, jota ei voi hävittää »replimällä lehtiä aikakirjoista». Me voimme rakentaa olomme uudelleen sitä ehommiksi, mitä paremmin olemme perehtyneet vanhojen laistemme syntyyn ja motivaatioihin. Oman historiamme mitätöimishalua, mitä myös esiintyy, osoittaa pikemminkin alitajuisia sidonnaisuutta menneisyyteemme kuin riippumattomuutta siitä. Tuo menneisyys on tunnustettava omaksemme, jotta se ei meitä ikään kuin aaveena hallitsisi, jotta todella voisimme suhtautua realistisesti ja ennakkoluulottomasti tulevaisuuteen.

Omaksumisen ei sinänsä tarvitse merkitä hyväksymistä. Tapahtumiin niiden henkilöihin ja heidän päätöksiinsä on toki lupa suhtautua kriittisesti. Minkään kansan johto ei ole osoittautunut erehtymättömäksi, miksipä Suomenkaan, eikä yleinen mielipide ollut aina oikeassa. Jopa jälkikäteen on usein miten mahdollista kanonisoita tiettyä historian tulkintaa, täysin eräivilläkin selityksillä voi olla hyvät perustelunsa, ja esim. aikalaiset ajattelevat tavallisesti toisin kuin jälkipolvet. Kuitenkin olisi historiaa tarkasteltaessa pyrittävä näkemään ne lähtien silloisista olosuhteista, silloin tiedossa olleista asioista. Eläytyminen auttaa myös ymmärtämään, ja ymmärrys puolestaan ottamaan oppia erehdyksistäkin sekä varomaan yleistyksiä.

Viimeksi mainittuun syyllistytään usein kun puhutaan esim. talvisodan yksimielisyydestä. Sehän oli tosiasia, jonka kansallista merkitystä tuskin voidaan yliarvioida, tai edes kuvata sitä kokemattomille. Mutta se syntyi aivan tietyssä olosuhteissa, kovassa paineessa, kansan tuntiessa olemassaolonsa uhatuksi. Tällaista yksimielisyyttä ei nykypäivän tilanteessa yhteiskunnassamme voida vaatia. Se noteerattiin tosiarvoa korkeammaksi jo jatkosodan aikana ja jatkuvana olotilan yksimielisyys tulisi varmasti sietämättömäksi. Tavallaan vaativimpaa on kylläkin elää ilman

yksimielisyyttä, oppia suvaitsemaan myös toista mieltä olevia, näkemään vasta-argumenttien tausta ja sovittelemaan ristiriitoja. Voidaanpa paradoksaalisesti väittää, että erimielisyyksissä luovii yhteiskunta eteenpäin joskus paljon nopeammin kuin lempeässä myötätuulessa.

Elleivät menneisyydestä kieltäytyvät ole samalla kansallishengen vähätelijöitä viihtyvät he ainakin yleensä hyvin yhdessä. Juuri oman historian tiedostaminen näet antaa kansakunnalle yhteisyyden tunteen sellaisissakin tapauksissa, jolloin kieli tai rotu eivät ole yhdistäviä tekijöitä, kuten esim. Sveitsissä, Kansan käsitys itsestään, kansallinen identiteetti, ei ole jonkinlainen tämän päivän silmänräpäyskuva, vaan tajuntaan muodostunut filmi, joka jo on katseltu pitkään ja jossa osaamme tunnistaa itsemme ja mahdollisuutemme.

Yksi nykyajan selvimpiä asennesuuntauksia on kansainvälisyyden voimakas lisääntyminen. Tekniikan kehitys on tehnyt mahdolliseksi tietoliikenteen, kuljetukset ja kaupankäynnin paljon laajimmassa puitteissa ja nopeammin kuin aikaisemmin. Tunnetaan paremmin muiden ja etäistenkin maiden ongelmia, niihin osallistutaan ei vain hengessä, vaan myös fyysisesti, niiden omaksutaan nopeasti vaikutteita muun maailman tapahtumista, ideologisista virtauksista ja poliittisesta kehityksestä. Mielenkiintoista on kuitenkin todeta, että vaikka on syntynyt ylikansallisia elimiä ja liittoutumia, jotka rajoittavat kansallista päätäntävaltaa ja riippumattomuutta, kehitys ei ole laimentanut kansallista tietoisuutta. Päinvastoin voitaneen sanoa, että useimmat sellaiset pienet maat, jotka hyvin aktiivisesti ja ekspansiivisessä hengessä toimivat kansainvälisissä järjestöissä ja yleensä kansainvälisen yhteistyön edistämiseksi, itse samanaikaisesti vaalivat entistä tarkemmin kansallisuuttaan, henkistä integriteettiään. Tässä ei ole mitään ristiriitaa.

Yksilö pystyy aktiiviseen vuorovaikutukseen muiden kanssa vain, jos hänellä on tarpeeksi vahva persoonallisuus myös antaakseen jotakin. Samoin riippuu kansakunnan panos kansainvälisessä yhteistyössä sen

ominaispainosta. Kansallishenki antaa tiettyä itsevarmuutta, joka kohouden puitteissa on edellytys avoimelle osallistumiselle. Hajanaisuus ja epävarmuus luovat sensijaan torjuvia asenteita johtaen helposti eristäytymiseen myös kansainvälisillä kentillä.

Kenties tärkein taustatekijä tällaisessa ajattelussa on kuva maan turvallisuusasemasta. Päinvastoin kuin itsenäisyytemme alkuvuosikymmeninä, oivalletaan nyt yleisesti, että turvallisuus ensisijaisesti on taattava ulkopoliittikalla, tavoitteena maan pysyminen suurvaltojen eturistiriitojen ulkopuolella, niin kuin asia virallisesti on määritelty. Puolueettomuutemme on kuitenkin esim. Ruotsiin verrattuna sikäli omaleimaista ja poikkeaa myös aikaisemmasta omasta suuntauksestamme, että olemme valtiosopimuksessa Neuvostoliiton kanssa nimenomaan ottaneet veloituksen torjua myös alueemme kautta Neuvostoliittoa vastaan suunnatun hyökkäyksen, tarpeen vaatiessa Neuvostoliiton avustamana tai yhdessä sen kanssa. Näin saatavissa oleva apu olisi varmasti tehokas ja siihen nojautuminen eräs ratkaisu puolustusdoktriinia etsittäessä, mutta se ei soveltuisi ollenkaan puolueettomuuden käsitteeseen eikä kai muutenkaan «aivan hyvästi» kehystäisi kansallista omakuvaa.

Juuri meidän ehdotuksestamme yyy-sopimukseen sisällytettiin sanonta, että »Suomi uskollisena velvollisuuksilleen itsenäisenä valtiona» kohdistaa hyökkäyksen sattuessa «kaikki käytettävissä olevat voimat puolustamaan maan koskemattomuutta». Tässä tarkoitettuihin voimavaroihin, jotka eivät suinkaan ole yksinomaan sotilaallisia, asetetaan Neuvostoliiton näkökulmasta arvattavasti tiettyjä määrällisiä ja laadullisia vaatimuksia. Ne meidän olisi pystyttävä kohtuullisesti tyydyttämään samoin kuin takaamaan sellainen käyttövalmius, että sopimuskumppanimme tulisi vakuuttuneeksi ei vain hyvästä tarkoituksestamme, vaan myös kyvystäämme toimia riittävän pitkään ominkin voimin sopimuksen täyttämiseksi.

On muistettava, että konsultaatiot eivät esiinny sopimuksessa vain yhtenä teoreettisena mahdollisuutena,

vaan nimenomaan sovituttuna menettelytapana. Niihin tulisi voida ryhtyä ainakin suurin piirtein yhtenevin käsityksin Suomen puolustusvalmiudesta. Meiltä edellytettäneen sopimuskumppanien myös realismia eikä katteettomia lupauksia. Olisi onnetonta elätellä harhakuvia, jotka jonakin päivänä hajoaisivat. Sekä ajankohtaiselta että keskeiseltä tehtävältä näyttää sen vuoksi tasapainoittaa kykyämme ja halumme puolustaa tätä maata. Voitaneen toivoa, että parlamentaarinen puolustuskomitea, jonka on määrä saada lähikuukausina tehtävänsä päätökseen, juuri tässä suhteessa loisi selvyyttä epäselvyyden tilalle ja hahmottelisi selväpiirteisen toimintalinjan, jota todella voitaisiin ryhtyä noudattamaan.

Yksi asia, joka tapauksessa on selvitettäväkin selvä. Tämä maa ei olisi saavuttanut eikä säilyttänyt itsenäisyyttään ilman aseita ja miehiä niiden takana. Kohtalon hetkinä juuri jääkärijoukoille on asetettu suurimmat vaatimukset, jotka ne kunnialla ovat täyttäneet. Tästä jokainen jääkäri tuntee sydämessään ylpeyttä. Myös tämän jääkäripatsaljoonan perinteet oikeuttaisivat puhumaan pitkäänkin uroteoista ja sankaruudesta. Olen kuitenkin välttänyt sitä uskoen, että jääkärimieli, niin entisten kuin nykyisten ei ollenkaan kaipaa kohennusta kehuilla. Sellaiset saattavat joillakin tahoilla pikemminkin herättää vierautumista ja maanpuolustusta vastustavia asenteita. Tällaisista ennakoasenteista olisi päästävä eroon, jotta puolustuslaitosta voitaisiin todella kehittää elimelliseksi osaksi turvallisuuspolitiikassamme.

**Sotilaspastori Ilpo Sirkan
puhe kenttähartaudessa
11. 3. 1971**

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen. Tämän päivän tunnuskana on meille annettu Jobin kirjan 1:21.:

Herra antoi ja Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi

Rakkaat kristityt! Tänä päivänä tämä sana on tosi. JP 1:n, Lapin Jääkäripataljoonan 50 vuotispäivä on kiitoksen päivä.

Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi. Niin hyvin ne veljet, jotka vanhoina jääkäreinä, rauhan ja sodan aikana, ovat palvelleet JP 1:ssä, LapJP:ssä, he ovat nähneet, kuinka Herran nimi on kiitetty.

Herran on antanut meille tämän maan ja tämänkin karun Pohjolan maan, Lapin maan, jollekka Jumala on meidän kansamme kutsunut ja antanut sille tehtävän. Ja kun me itsekin aikanaan astuimme lippujen alle, me tiesimme: Herra antoi meille tämän tehtävän.

Niille, jotka ovat kaikkensa antaneet ja joiden nimet ovat tuossa Joutselän taistelun muistomerkissä, Herra on heidät ottanut ja heistä me kiitämme. Suomalaisen äidin kyynele, isien hiki ja nuorten miesten veri on meidän kansamme vapauden luonut. Tänä kiitoksen päivänä me muistelemme heitä. Tähän päivään asti on Jumala meidän kansallemme tehtävän antanut. Herra on antanut meille.

Meiltä on myös otettu, jokaiselta. Eilispäivänä, tällä samalla paikalla, otettiin nuorilta aseveljiltä lupaus

Isänmaalle. Kaikkivaltiaan ja kaikkietävän Jumalan edessä. Meidän on otettu jokainen Isänmaalle ja meiltä kysytään: Mitenkä me tästä eteenpäin? Mitenkä me tästä eteenpäin tahdomme sen Jumalan meiltä ottaman lupauksen täyttää. Suomen kansa on täyttänyt tähän asti Jumalan antaman tehtävän. Me olemme tunteneet, että meidät on otettu Jumalan kansaksi.

Meidän maallamme on erikoislaatuinen tehtävä, jonka me jokainen tajuamme. Me tunnemme, että me olemme suomalaisia. Mitenkä me tunnemme, että me olemme JP 1:n, LapJP:n veljiä? Meiltä kysytään jälleen sitä, mikä Jääkäriin marssissa on meille tänäkin päivänä laulettuna ja joka on niin monessa sankaripatsaassa merkitty: »Kun painui päät muun kansan ja maan —me jääkärit uskoi me yhä...»

Usko siihen, että Jumala on antanut meille tehtävän, on ollut voimana. Se olkoon meidän voimanamme eteenkin päin, niin totta kuin meille on kuuliaisuuden esimerkkinä Hän, Jeesus Kristus, joka oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan.

Isä meidän, joka olet taivaissa, pyhitetty olkoon Sinun nimesi, tulkoon Sinun valtakuntasi, tapahtukoon Sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaissa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin anteeksiantamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet, äläkä saata meitä klusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä Sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.

YLIL P J HEIKKILÄ

**JP 1:N LAPJP:N
KILTA RY:N
VUOSIKOKOUS
10. 3. 1971**

Lapin Jääkäripataljoonan 50-vuotisjuhlien aattona 10. 3. 1971 pidettiin juhliin liittyvänä JP 1:n — LapJP:n Kilta ry:n vuosikokous Sodankylän varuskuntakerholla. Tilaisuuteen oli saapunut kiltaveljiä ympäri Suomen niemen enemmän kuin yhteenkään aikaisempaan tällä pidettyyn vuosikokoukseen. Yhteensä oli jäseniä paikalla noin sata. Kokouksesta muodostui vilkas ja paljon puheenvuoroja käytettiin asioita puitessa. Kokouksen avasi Killan puheenjohtaja everstiluutnantti Kauko Kuismainen, joka myös valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi. Ennen varsinaisten vuosikokousasioiden käsittelyä jaettiin Lapin Jääkäripataljoonan 50-vuotisjuhlauskaisun »tekijäkappaleet» sen kirjoittajille kenraaliluutnantti evp Tauno Korpalle, everstiluutnantti evp Reino Västille, majuri evp Ilmo Haariolle, kapteeni Pentti Tikkaselle ylivääpeli Erkki Hautalalle sekä julkaisutoimikunnan jäsenille everstiluutnantti Kauko Kuismaselle, majuri Ilkka Haloselle, yliluutnantti Pekka Heikkilälle ja teoksen ulkoasun suunnittelijalle taiteilija Lasse Taloselalle.

Varsinainen vuosikokous noudatti sääntöjen määrittämää työjärjestystä ja se sujui vilkkaan puheenvuorojen käytön myötä. Johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus ja todettiin kuluneen toimintakauden kuluneen tiiviisti juhlauskaisun toimittamisen loppuunsaattamisessa, jonka tuloksena nyt on kaikkien jäsenien ja ystäviemme ulottuvilla upea kirja kohtuulliseen hintaan. Todettiin myös Etupyörä-lehden päätoimittajan vaihtuneen ja sen koon ja kannen ulkoasun muttuneen. Nykyisenä päätoimittajana on majuri Ilkka Ha-

lonen, jonka vuosikokous myös yksimielisesti valitsi Killan uudeksi puheenjohtajaksi entisen puheenjohtajan everstiluutnantti Kauko Kuismasen esitettyä perustellun lausunnon uudelleenvalinnasta kieltäytymiselleen. Johtokunnan muut erovuoroiset jäsenet valittiin uudelleen. Nykyisen johtokunnan muodostavat puheenjohtajana majuri Ilkka Halonen, jäseninä: majuri Veli Sairanen, pankinjohtaja Viljo Aikio, opettaja Jouko Tekoniemi, sotilasmestari evp Vilho Moilanen sotilasmestari evp Armas Saastamoinen, ylikuutnantti Pekka J Heikkilä, sotilasmestari Olavi Turunen ja ylivääpeli Eino Raudasoja. Sihteerinä on toiminut ylikersantti Orvo Myllykoski.

Uudelle johtokunnalle annettiin kokouksessa paljon evästyksiä alkaneelle toimintakaudelle. Esillä olivat mm Killan toiminnan entistä suurempi aktivoiminen nimenomaan alaosastojen puitteissa ja jäsenmäärän lisääminen, osallistuminen erilaisiin juhliin ja näyttelyihin talouden sallimissa rajoissa sekä Killan ensi vuonna täyttyvän 10-vuotistaipaleen juhlistaminen sopivalla tavalla jossain sopivassa yhteydessä. Killan jäsenmaksuksi päätettiin vuosikokouksessa mk 5,-/vuosi. Seuraavan vuosikokoukseen siirrettiin asia ainaisjäsen-määrittelymisen ottamisesta sääntöihin. Todettiin, että Killalla ei ole yhdistysjäseniä kannattavina jäseninä ja asian valmistelu jätettiin johtokunnalle. Kannattavan yksityisjäsenen jäsenmaksuksi kokouksessa hyväksyttiin mk 50,-.

Killan valtuuskunnan kokoonpano muuttui kokouksessa lähes kokonaan. Sen puheenjohtajaksi valittiin entinen puheenjohtaja lääninneuvos Viljo Tervahauta Rovaniemeltä.

Varapuheenjohtajaksi valittiin kapteeni Pentti Tikkanen Sodankylästä.

Valtuuskunnan jäseniksi valittiin seuraavat Killan varsinaiset jäsenet Sodankylästä: Lasse Talosela, Lasse Näsi, Mauno Alatalo, Erkki Aikio.

Rovaniemeltä: Reijo Ohinen, Toivo Jalonen, Pentti Herajärvi.

Kittilästä: Erkki Kiviniemi, Aaro Jouhki.

Kemijärveltä: Jouko Mursu.

Utsjoelta: Jarmo Mäkinen.

Oulusta: Eino Laihiala, Tuure Mäntylä, Pekka Auvinen.

Ylivieskasta: Lauri Hirvensalo Kälviältä Erkki Ruokoja, Kokkolasta: Esko Hautamäki, Vaasasta: Jarmo Järvillehto, Antti Haapalinna, Reino Kaski, Laihialta: Jussi Kankaanpää, Porista: Antero Siltala, Ulvilasta: Kalle Spinkkilä, Lauttakylästä: Kalevi Vaano, Urjalasta: Bruno Niittymäki, Matkusta: Kalle Jaakkola, Helsingistä: Tuomas Kuivanen, Pekka Vuorenvirta, Ilmari Römpötti, Solmu Salomies.

Valtuuskunnan jäsenten todettiin Killan sääntöjen 8 §:n mukaan toimivan jäsenten yhdyssiteenä.

Kokouksen viimeisenä asiana käsiteltiin johtokunnan esitys kolmen uuden Killan kunniajäsenen nimitysmisestä. Johtokunta ehdotti uusiksi kunniajäseniksi kenraaliluutnantti evp Tauno Kopraa, majuri evp Antero Siltalaa ja ylivääpeli evp Antti Haapalinnaa, jotka yksimielisesti nimitettiin Killan kunniajäseniksi ja sen merkiksi heille luovutettiin pieni kappale Lapin Jääkäripataljoonan nykyisen kasarmilueen peruskalliota varustettuna pa-

taljoonan nykyisellä joukko-osastotunnuksella. Majuri evp Antero Siltala ei vakavan sairautensa takia voinut osallistua kokoukseen, mutta hän oli lähettänyt kokoukselle henkilökohtaisen tervehdyksensä, joka esitettiin kokoukselle. Vuosikokous päätti lähettää majuri Siltalalle sähkökirjeen ja pikaisen tervehtymisen toivotuksen. Ennen kokouksen päättymistä kiltaveli Antti Haapalinna luovutti kokouksen puheenjohtajalle omana henkilökohtaisena lahjanaan Killalle Terijoen kasarmialuetta esittävän suurennetun piirrostaulun.

Vilkas kokouskeskustelu päättyi tämän jälkeen ja sitä seurasi vapaa-muotoinen illanvietto ja vielä vilkkaampi mielipiteiden vaihto eri asioista kerhojen antimista nauttien. Miellyttävä yhdessäolo jatkui aamupuolelle yöstä.

Luettelo JP 1:n — LapJP:n Kilta ry:n kunniajäsenistä:

Kenrl	Arvi Kurenmaa t
>	Tauno Kopra
>	Otto Ylirisku
Kenrm	Ilmari Karhu
>	Lauri Sotisaari
>	Paavo Junntila
Eversti	Jorma Vetre
>	Erkki Koivisto
>	Tapio Peitsara
Evl	Solmu Salomaa
Maj	Eino Laihiala
>	Antero Siltala
Yliv	Antti Haapalinna
Aliik	Toivo Ovaska

TERVEHDYSTEN ESITTÄJÄT

Sodankylän kunta	Kunnanjoht. Näsi
Sodankylän seurakunta	Vt khra Savola
Sodankylän sotilaskotiyhdistys	Maisteri Mikkonen
Lapin Rajavartiosto	Ev Kärkkäinen
Rovaniemen Sotilaspiiri	Ev Hämälä
Pohjanmaan Ilmatorjuntapatteristo	Evl Airakorpi
Viestikeskus 5	Kapt Karjalainen
Kainuun Prikaati	Ev Lehti
Pohjan Prikaati	Ev Eräsaari
Reserviupseerikoulu	Evl Suviniemi
Lapin reservin upseerit	Dipl-ins Kautovaara
Lapin reservin aliupseerit	Tal neuv Siikanen
Sodankylän sotainv	Opettaja Ylitalo
Sodankylän res.upseerit	Vahtimest Hietanen
Perä-Pohjan piirikuntakonttori	Aluemetsänh Lifländer
Paliskunnat	Poroisäntä Kaarrekoski
Terijoen jääkärit	
Kemi Oy	Metsänhoit Partanen
Vaasan jääkärit	
KOP	Pankinjohtaja Pitkänen
PYP	Pankinjohtaja Kesti
Sodankylän Observatorio	Maisteri Eero Kataja
Pohjolan Sanomat	T-päällikkö Siikala

Lapin Jääkäripataljoona kiittää sydämellisesti kaikkia niitä lahjoittajia, joiden antama taloudellinen tuki on mahdollistanut juhlaulkaisumme painattamisen ja samalla esitämme kunnioittavan kiitoksemme kaikille, jotka muistivat meitä lahjoin ja tervehdyksin juhlapäivänämme 11. 3. 1971.
Lapin Jääkäripataljoona

Lapin Jääkäripataljoonan 50-vuotisjuhlassa palkittavat:

1. Puolustusvoimain pronssinen ansiomitali. Aluemetsänhoitaja Aimo Lifländer.

2. Pohjois-Suomen Sotilasläänin ansiolevy: Kunnanjohtaja Lasse Näsi, Hammaslääkäri Inkeri Salas, opettaja Lasse Talosela.

3. Polkupyörä erittäin ansiokkaasta palveluksesta LapJP:ssä, Korpraali J. Mursu 3. JK

4. Koukkaajan patsas Vuoden 1970 kilpailuista 1. Jääkärikomppania 63 pist. (saa kiertopalkinnon), 3. Jääkärikomppania 58 pist., PstK 47 pist.

TARKKA-AMPUJAN MALJA kiertopalkinto: Lapin Jääkäripataljoona 142,6 (kolmas kiinnitys)

Yleismestaruus PSSI:n mestari jääkäri V. Niskala 171 pist., 2. oppilas P. Koskimies 170, 3. jääkäri H. Ollila 169 pist.

Kivääriammunta PSSI:n mestari jääkäri E. Ollila 94 pist., 3. jääkäri H. Ovaska 92, 4. jääkäri H. Ollila 91, 6. oppilas P. Koskimies 90 pist.

Konepistooliammunta: 3. jääkäri V. Niskala 84 pist., 8. oppilas P. Koskimies 80 pist.

MAJURI ILKKA HALONEN

ASEETON VASTARINTA JA SUOMEN MAANPUOLUSTUS

(Lyhennelmä esitelmästä
11. 3. 1971)

Meikäläisittäin katsoen elämme rauhan kautta. Yleistilanne ei ole kuitenkaan rauhoittunut ja vakiintunut, sillä eri puolilla maailmaa on lukuisia levottomuuspesäkkeitä ja erittäin vaikeasti ratkaistavia kiistakysymyksiä, jotka kärjistyessään saattavat huonontaa tämän hetkistä kokonaisasetelmaa. Valtioiden sisäisissä kiistoissa on väkivallan käyttö huomattavasti lisääntynyt.

Humanitääriset periaatteet ja oletamus, että väkivalta provosoi aina väkivaltaa, ovat synnyttäneet vastaliikkeen, joka painostaa ja soveltaa väkivallatonta taistelua konfliktitilanteissa. Aseetonta vastarintaa on historiassa aikaisemminkin esiintynyt. Eräitä tyyppiesimerkkejä ovat Intian itsenäistyminen sekä Norja ja Tanska toisessa maailmansodassa. Aseettoman vastarinnan teorian edustajat väittävät, että se korvaa sotilaallisen maanpuolustuksen, jos sitä toteutetaan oikea-aikaisesti, ja jos määrätty yhteiskunnalliset edellytykset ovat olemassa. Toimintatavoista todettakoon väkivallaton protesti, yhteistyöstä kieltäytyminen ja väkivallaton interventio. Lisäksi korostetaan, että tällä toiminnalla ei ole mitään tekemistä passiivisuuden, alistumisen ja pelkuruuden kanssa.

Aseettomasta vastarinnasta saadut kokemukset eivät kuitenkaan sisällä yhtään positiivista esimerkkiä miehittäjien poisajamisesta väkivallattomin keinoin. Aseettoman vastarinnan ennaltaehkäisevää vaikutusta nyky maailmassa on erittäin vaikea perustella uskottavasti. Riski mahdolliselle hyökkääjälle on olematon. Päinvastoin ilmoitus siitä, että kansa puolustautuu väkivallattomin keinoin ja toteuttaa yksipuolisen aseistariisun, on kuin kutsu hyökkääjälle.

Aseettoman vastarinnan vaikutus alkaa vasta silloin, kun maa on miehitetty. Liiallista optimismia on se käsitys, että mielenosoituksin ja työtaisteluin karkoitettaisiin vastustajan asevoimat tai edes merkittävästi vaikeutettaisiin niiden toimintaa. Väkivallaton puolustus takaa vain sen, että hyökkääjä ei kärsi menetyksiä ainaakaan miehistä tappioiden muodossa. Omat kansalaiset jätetään sensijaan tietoisesti avuttomina miehittäjän käsiin. Lakoilla ja muilla tuotantomahdollisuuksien vahingoittamisella vaikeutetaan ensisijaisesti oman väestön toimeentuloa.

Tutkimusten mukaan kansamme pääosa pitää aseellista puolustusta tarpeellisena ja mielekkäänä. Passiivisella vastarinnalla oli »routavuosi-na» merkitystä henkisen kestäkyvyn ylläpitäjänä. Alueellinen toiminta sensijaan vapautti maan ja saavutti sodissamme tunnustetut torjuntavoitot. Suomen luopuminen aseellisesta vastarintakyvystä horjuttaisi Pohjolan tasapainoa ja Suomen puolueettomuuden perusta romahtaisi.

Suurvallan suorittama miehitys saattaa joukkotuhoukseita käyttäessään aiheuttaa tuho vaikutuksen, joka on vältettävissä vain puolueettomuuden tukena olevalla riittävällä aseellisella torjuntakyvyllä.

Ydinaseiden käyttö yksinomaan Suomea vastaan on epätodennäköistä ja suurvalloillakin on rajoitetut voimavarat kaikkien tehtävien suorittamiseen. Aseellisen puolustuksemme kehittäminen ja ylläpitäminen on näin ollen erittäin tarpeellista. Maanpuolustuksen kokonaisratkaisua tehtäessä on ensisijaisesti omien turvallisuusnäkökohtien lisäksi otettava huomioon myös kansainvälisen politiikan realiteetit. YYA-sopimus asettaa velvoitteita, joita siviilivastarinnalla ei voida täyttää. Puolustusvalmiu-
teemme on voitava luottaa. Suomen etujen mukaista on hoitaa itse aseellinen puolustuksensa.

Muina aseellista puolustuskykyä edellyttävinä sitoumuksina on todettava Ahvenanmaan saarten linnoittamattomuutta ja neutralisoinnista koskevat sopimukset ja puolueettomuutta käsittelevät Haagin sopimukset.

Yhdistyneet Kansakunnat ei ole

ALIUPSEERIT VUOSIKOKOUSASIOISSA SODANKYLÄSSÄ

Aliupseeriliiton valtakunnalliset neuvottelupäivät sääntömääräisine vuosikokouksineen pidettiin Sodankylässä 21.—23. 3. 71 paikallisen Aliupseerikerhon järjestämänä. Tämä olikin ensimmäinen kerta kun valtakunnallisesti Liiton asioita pohditiin näin pohjoisessa kuin nyt. Mutta oltiin sitä mieltä, että yhtä hyvin täälläkin, kun kerran puitteet ovat luodut. Ja nehan olivat.

VL:n 69 jäsenjärjestön joukkoon kuuluvana yhdistyksenä Aliupseeriliitto muodostaa yhden suurimmista jäsenistään. Nyt kokoontunut Liiton neuvottelupäivien edustus- ja osanotantajamäärä hallituksineen, aluejaon mukaisine piireineen ja jäsenkerhoineen oli 200 runsaammalla puolella.

Vuosikokousedustajien saavuttua

Sodankylän varuskuntaan oli ensimmäisiä toimenpiteitä valtakirjojen tarkastus ja ns. kokouspakettien jakaminen eri kerhojen edustajille. Tämä kaikki tapahtui kasarmi 5:den tykkihallissa. Majoitus oli järjestetty saman kasarmin RAUK:n puoleisiin tupiin ja osaksi myöskin PstK:n puolelle.

21. 3. suoritti Liiton hallitus kunnianosoituskäynnin Sodankylän sankarihaudoille. Klo 14.00 järjestettiin avajaisjuhlaan sotilaskotiin, jossa tervehdyksen esittivät LAPJP:n komentaja evl K. K. Kuismanen, kunnan edustaja Kauko Laine. Liiton puh. joht. sotmest. I. Siitarinen puhui, ja Sodankylän AuK:n puhjoht sotmest

Jatkuu sivulla 4

missään yhteydessä suosinut yksipuolista aseistariisuntaa. Järjeetön peruskirjaan sisältyy puolustamisoi-
keuden periaate.

Monet aseettoman vastarinnan kannattajat toimivat ihanteellisten periaatteidensa kannustamana. Nyky maailmassa on kuitenkin aseettoman vastarinnan vaihtoehdon uskottavuus varsin kyseenalainen. Vielä kyseenalaisemmaksi se tulee silloin, kun meikäläisen aseettomuuden eräät puolustajat ovat valmiita hyväksy-

mään väkivallan käytön muualla maailmassa, kunhan se vain on poliittisesti tarkoituksenmukaista.

Kokemusten perusteella aseeton puolustus voi merkittävästi täydentää sotilaallista toimintaa. Turvallisuuspolitiikkamme rakentuu ensisijaisesti ulkopoliittikkaan ja siinä omaksutun puolueettomuuspolitiikan varaan. Näiden tukena on oltava riittävän vahva aseellinen maanpuolustuskyky, jos kriisin tai sodan aikana halutaan turvata itsenäisyys ja toimintavapaus.

KURSSI 3/70 OPPILAAT

Reserviupseerikoulussa saamanne 13 viikon ryhmänjohtajakoulutus on antanut Teille vain teoreettiset perusteet alijohtajana toimimista varten perusyksikössä. Sitä ei voi pitää riittävänä koulutuksena ottamalla huomioon ryhmänjohtajalle asetetut vaatimukset rauhan ja sodan aikana. Varusmiespalveluksenne loppuaika onkin käytännöllisen taidon oppimista. Jokaiseen saamaanne tehtävään perusyksikössä on huolella valmistauduttava ja kaikista niistä virheistä, joita varsinkin alkuaikoina sattuu, ei pidä lannistua, vaan oppia. Luokaa hyvä ja rehti henki alaisiinne jääkäreihin sekä tarjotkaa heille vain hyvää esimerkkiä toiminnoistanne.

Kurssinne on ollut hyvää ainesta. Suhtautuminen sotilaskuriin, esimiehiin ja palvelustehtäviin ansaitsee tunnustukseni. Erityisesti oppilaskunta on toiminut vireästi. Kiitos tästä oppilaskunnalle ja sen tarmokkaalle puheenjohtajalle oppilas Martti Isoarolle. Haluan kiittää kouluttajia heidän vaativasta työstään oppilaiden kouluttajina. Työnne tulokset tuottavat myös tuloksia. Teidän kanssanne, kouluttajat sekä oppilaat on ollut mielisää työskennellä.

Toivon parhaita menestyksiä työssänne Lapin Jääkäripataljoonan riveissä.

Veikko Salmi

OPPILASKUNTA III/70

Reservialiupeeerikoulun oppilaat ovat saaneet Sodankylässä talvisen ryhmänjohtajakoulutuksen, jossa säästä ja muista olosuhteista piittaamatta on kurssiohjelma toteutettu. Pääpaino on ollut Lapin olosuhteissa ja sissikoulutuksessa.

Tämähän on reservialiupeeerikoulun palvelusta. Se ei kuitenkaan ole vienyt kurssin oppilaiden kaikkea aikaa ja tarmoa. Muu toimeliaisuus voidaan suurelta osin liittää tavalla tai toisella oppilaskuntaan.

Heti aluksi on todettava, että varuskunnassa toimivan varusmiestöimikunnan kenttään kuuluvat varusmiesten sosiaalisia oloja yms. koskettelevat asiat. Reservialiupeeerikoulun oppilaskunnan toiminta-alue rajoittuu koulun piiriin ja oppilaisiin, kuten sen nimikin jo sanoo. Kuitenkin »oppilaiden toiminta oppilaille» on jäänyt vain osaksi — tosin merkittäväksi osaksi — kurssin aikaista toimintaa, sillä koulun oppilaisiin luotetaan — eikä syyttä — eräänlaisena pataljoonan ohjelmatoimistona, joka pystyy toimittamaan ja sovitamaan vaativiakin esiintymisiä melkein ilman harjoittelua. Jotain siis täytyy näihin »koululaisiin» kätkeytyä.

Tällaiseen lyhyeen, mutta tiiviiseen ja työntäyteiseen yhdessäoloon perustuvan kursein harrastus- ja ajanviettoiminta on omalaatuisessa asemassa: annettujen olosuhteiden puitteissa on vietävä ohjelma läpi. Ja ohjelmalta vaaditaan — sen on oltava hauskaa ja /tai hyödyllistä ja oikeassa suhteessa palvelukseen. Käytännössä sekä suunnittelu että toteutukseen hahmottelu ja järjestelyt on suoritettu pääosin oppilaskunnan valitsemän hallituksen piirissä. Yhdysmielenä kantahenkilökuntaan ja pataljoonaan on ollut kuraattori ltn Virsunen.

Edellä on tullut jo esille muutamia yleisiä seikkoja, joihin on kiinnitetty erityisesti huomiota. Mitä sitten on tapahtunut, minkälaista on oppilaskunnan toiminta ollut toteutuneiden suunnitelmien valossa nähtynä. Ly-

hyesti voi sanoa, että pataljoonan kaikissa varusmiehille tarkoitetuissa tilaisuuksissa on ollut oppilaiden esityksiä, näin mm molemmissa kotiuttamisjuhlissa, ja helmikuun alokkaiden tulojuhlassa huolehti koulu osaltaan tunnelman keventämisestä ja vapauttamisesta.

Koulun oppilaille tarkoitetuista tilaisuuksista voidaan mainita »RAUK-päivä», 16. 2. 71, jolloin Pohjanmaan ilmatorjuntapatteriston reservialiupeeerikoulu kävi LapJP:n RAUK:n vierana. Ohjelma alkoi Luostolla, mistä Sodankylään tultua tehtiin varuskunnassa rekiajelu. Tasaväkisen koripallo-ottelun voittivat isännät. Ennen Kantakrouviin siirtymistä keskusteltiin vielä kaikkia kiinnostavista asioista: varusmieselämästä. Onnistunut puolikurssijuhla pidettiin kouluttajien ja oppilaiden kesken ampumaratapäiväjongissa seuraavana päivänä. Samassa paikassa oli runsasta viikkoa myöhemmin sotilaskotisisärien toteuttama ravintolakäyttätymiskurssi.

Erillisenä voidaan mainita kuoro, jonka ltn Pentti on harjoittanut esiintymiskelpoiseksi, sekä hengellinen toiminta: oppilaita on opetettu iltahartauden pitämisessä; kaikille pataljoonan varusmiehille tarkoitettuja ovat raamattupiiri ja yhdessä teinin kanssa järjestetyt illanvietot. Urheilutoiminta ei myöskään ole rajoittunut pelkästään kilpailuista ja kilpailijoista huolehtimiseen, vaan kunto liikunta ja pelit ovat saaneet sijansa niin palvelu- kuin vapaa-ajallakin.

Loppukurssin toimintaan on suunniteltu ampuma- ja sissileirin sekä pataljoonan juhlien väliin mm. laskettelupäivää, kotitalouskursseja ja »päälliköiden kyselytuntia». Oppilaskunnan toiminnan huipentuma ja tavallaan päätös on varuskunnan ulkopuolella pidettävä kurssijuhla, jonka hahmottelu on aloitettu jo varhain: pääasiassa tämän juhlan onnistumisen mielessä ovat kurssin oppilaat myyneet itsensä orjiksi kyläläisille kahtena helmikuisena lauaintaina.

LÄNSIEUROOPPALAISTA PUOLUEETTOMUUTTA

Eräitä piirteitä Itävallan, Ruotsin, Sveitsin ja Suomen toisen maailmansodan jälkeisestä ulkopoliitikasta. Artikkelin perustuu vv: 1969—70 suoritettuun tarkasteluun.

Suuri ja pieni valtio ovat erilaisissa ulkopoliittisissa lähtöasemissa. Suurvallan ulkopoliittikaan vaikuttavat paljon maan sisäinen tilanne ja sisäpoliittiset ongelmat, mutta pikkuvaltiolla maailmanpolitiikka muodostaa monessa suhteessa siitä riippumattoman tekijän, jonka vaatimuksia on otettava huomioon niin maan ulko- kuin sisäpolitiikassakin. Eräänä yleisenä pikkuvaltioiden ulkopoliittisena tavoitteena voidaan mainita »turvallisuuden etsiminen turvattomassa maailmassa» yhtenä lähtökohdana kunkin maan olosuhteiden, sisä- ja ulkopoliittisen tilanteen mukaiselle ulkopoliitille.

Länsi-Euroopan puolueettomat maat, Itävalta, Ruotsi, Sveitsi ja Suomi (sekä Irlanti) eivät muodosta tänä erilaisten ryhmittymien aikana — erityistä omaa ryhmäänsä, vaan korostavat nimenomaan politiikkansa ja ratkaisujensa omintakeisuutta ja yksilöllisyyttä. Kaikkien niiden on kiinnitettävä huomiota siihen, miten suurvallat suhtautuvat eri ulkopoliittisiin toimiin. Tarkimmin rajattu toimintavapaus em. valtioista on Itävaltalla, mutta Suomen Neuvostoliiton suhteiden ensiarvoisuus tulee korostetuimmin esille. Puolueettomuuspolitiikka on langennut näille maille eri syistä, mutta yhteistä on, että nykyistä linjaa pyritään noudattamaan nimenomaan maan oman edun, kansallisen edun, vuoksi. Kukin valtio ilmaisee sen vain itselleen sopivalla tavalla.

Toisen maailmansodan jälkeisenä aikana on myös pienien valtioiden kansainvälinen osallistuminen lisääntynyt. Itävalta korostaa sen tärkeyttä puolueettoman maan velvollisuutena. Ruotsi korostaa, ettei maan tarkoitus ole työntyä kaikkien asioiden käsitteeseen, ja Sveitsi, että neutraliteetti asettaa tämän osallistumisen rajat. Suomen kansainvälinen aktiivisuus on 1960-luvulla kasvanut passiivisesta kehityksen seuraamisesta. Yhteisiä piirteitä ovat solidaarisuuspolitiikan harjoittaminen erityisesti yleismaailmallisten järjestöjen puitteissa sekä hyvien palvelusten tarjoamisen ja välitysaseman mahdollisuus.

Valtioiden välisiä suhteita tarkasteltaessa kiinnittävät huomiota Suomen ja Neuvostoliiton erikoissuhteet, Ruotsin ja Yhdysvaltain suhteiden käymistila (v. 1969), minkä lopullista suuntaa on vaikea arvioida sekä se, ettei Itävallan ja sen kaikkien naapurimaiden suhteita voida luonnehtia »hyviksi». Saksan-kysymyksellä on keskeinen sija sekä Itävallan että Suomen poliittisessa elämässä. Em. maiden keskinäiset suhteet ovat hyvät, mutta puolueettomuuspolitiikan ei voida sanoa varsinaisesti liisänneen eikä aktivoineen niitä, vaan ne seuraavat suuresti koettua käytäntöä. Kansalaisten suhtautumisessa oman maan politiikkaan taas on havaittavissa yleisen kiinnostuksen lisääntymistä sekä, että kansalaisten enemmistö tukee harjoitettua politiikkaa. Erityisesti Suomessa tämä yksimielisyys politiikan perusteista on melko nuorta.

Keski-Euroopan valtioiden Itävallan ja Sveitsin puolueettomuus on kansainvälisesti tunnustettu. Itävallassa ovat perustana vuoden 1955 asiakirjat, joista osa on maan itsensä ja osa neljän miehittäjävaltion allekirjoittamia. Sveitsissä maan historiallinen, tunnustettu pysyvä puolueettomuus; Pariisin rauhan 1919 vakuutus, tosin ei sido Neuvostoliittoa eikä Yhdysvaltoja. Pohjolan Ruotsi ja Suomi ovat sikäli toisenlaisessa tilanteessa, että niiden on politiikallaan luotava ja ylläpidettävä tämä puolueettoman maan asema. Ruotsilla on tukenaan käytännöllisesti katsoen tämän vuosisadan jatkunut tasainen ke-

hitys, kun taas Suomessa nykyinen linja on toisen maailmansodan jälkeisen kehittyntä ja vasta vuodesta 1955 vakiintumisensa alkanutta (YYA-sopimuksen jatko, Porkkala Suomelle, Suomi YK:hon).

Merkittävänä erona Suomen ja muiden käsiteltävien valtioiden välillä on se, ettei ensimmäintä voida pitää täysin liittoutumattomana: vaikka YYA-sopimus tunnustaakin maamme pyrkimyksen välttää suurvalta-konflikteja, velvoittaa se silti määrätyin edellytyksin sotilaalliseen yhteistyöhön nykyhetken toisen supervallan kanssa. Suomen puolueettomuus on kyllä yleisesti virallisesti tunnustettu, mutta se herättää silti jatkuvasti keskustelua niin Suomessa kuin muissakin maissa. Puolueettomuudesta luopumisen suhteen on kiinnitettävä huomiota siihen, että prof. Verdrossin tulkinnan mukaan Itävalta ei voi tätä koskevaa päätöstä yksipuolisesti tehdä. Kaikki esityksen valtiot ovat nimenomaan sotilaallisesti, eivät ideologisesti puolueettomia, ja neutraalisuus koskee nimenomaan valtiota, ei yksityisiä kansalaisia. Tosin, varsinkin Sveitsissä ja Suomessa katsotaan valtion aseman edellyttävän »kypsyyttä harkintaan» myös yksityisiltä ihmisiltä.

Puolueettomuudelle ovat tärkeitä erityisesti sekä ulkopoliittikka että puolustusvalmius. Ruotsi ja Sveitsi ovat neutraalisuutensa mukaisen ulkopoliittikan ohella korostaneet kykyään ja tahtoaan puolustautua. Itävallassa ja Suomessa on ulkopoliittikalla hallitseva asema, puolustushenki ja materiaallinen kyky ovat jääneet toissijaisiksi (Suomi). Numero-tietoja tarkasteltaessa havaitaan, että Ruotsin ja Sveitsin puolustusmenojen osuus valtion menoista on noin kaksinkertainen Itävaltaan ja Suomeen verrattuna.

Muutamina erityisongelmina voidaan todeta, ettei millään esityksen valtioista v. 1971 alkaessa ole omaa atomiasetta, että aseistariisunna ei toteuteta missään niistä, vaikka periaatteessa tähän liittyviin kysymyksiin suhtaudutaankin myönteisesti, sekä että Itävalalta ovat kaikenlaiset ohjukset yhä kiellettyjä. Suomessa taas ei ole kyetty kuin osin hank-

kimaan vuodesta 1961 lähtien sallittuja ohjuksia.

Tavallaan irrallisena voidaan vertailla eräitä näiden maiden puolustukseen liittyviä kysymyksiä edellä oleva mielessä pitäen. Asevelvollisten palvelusaika on lyhyin Suomessa, sitten Itävallassa ja Ruotsissa, ja Sveitsissä se on käytännöllisesti katsoen jatkuva 50 ikävuoteen asti ja siviilipalveluvelvollisuutena 60-vuotiaille. Ruotsin ja Sveitsin sotatarviketeollisuus on laajaa ja kehittyntä, suurvaltojen agenttien paljastuminen silloin tällöin kertoo sitä kohtaan tunnetusta kiinnostuksesta.

Yhteistä Itävallan, Ruotsin, Sveitsin ja Suomen alueelliselle yhteistyölle on, että kaikki ne pitävät taloudellista yhdentymistä ensisijaisena ja välttävät sotilaallisia yhteisöjä. Sveitsin suhtautuminen YK:hon poikkeaa muiden ko. valtioiden kannasta sikäli perustavasti, ettei maa ole lähinnä järjestön peruskirjan pakotesäännösten vuoksi liittynyt siihen.

Mm. YK:n äänestykset osoittavat tarkasteltavien maiden kuuluvan länsiryhmään (ideologisesti), kuten ot-sikossakin jo todetaan. Suomi on Pohjoismaista äänestysten puolesta lähinnä idän-lännen puolueettomuutta, Suomen, Ruotsin ja Itävallan vertailussa Ruotsi on äänestänyt samankaltaisemmin Suomen kanssa kuin Itävalta.

Lapin Jääkäripataljoona 50-v. paraatikatselemuksessa Joutselän patsaalla 11. 3. 1971.

Pohjois-Suomen sotilasläänin komentaja kenraaliluutnantti Mikko Sisto suorittamassa katselmusta. Ryhdikkäinä seisoivat vanhat veteraanit rivissä.

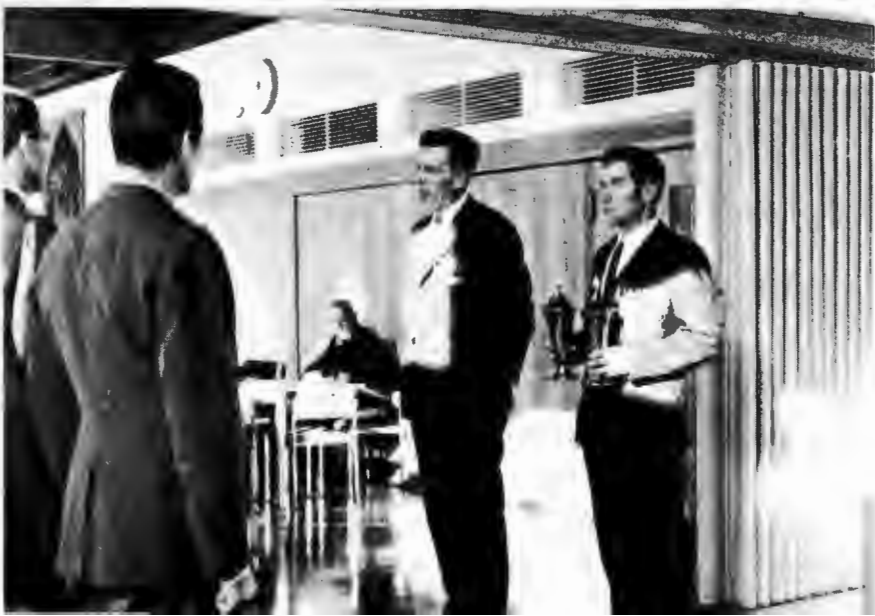
Ja ryhdikkäinä he suorittivat ohimarsssinsa.

1. Jääkärikomppania ohimars-
sissa.

Jääkäriliiton tervehdyksen
luovuttaen Jääkäriliiton pie-
noislipun toivat vuorineuvos,
jääkärieversti Olli Paloheimo
ja jääkäriväapelit Uno Lilje-
berg ja Frans Pesonen.

Terijoen jääkäreiden puoles-
ta puhui resitn Viljo Antola
luovuttaen pataljoonalle
Joutselän pataan mitallit ja
upseeri- ja aliupseerikerhol-
le kiertopalkinnot.

Sodankylän sotilaskotiyhdistyksen tervehdyksen ja onnittelut esittivät Lempi Mikkonen, Inkeri Salas, Irma Hulkko, Varpu Pöyry ja Martta Siira.

Vieraita oli saapunut myös Ruotsista. Onnittelut esittivät eversti Nils de Verdier ja everstiluutnantti Ake Jonsson.

Juhlassa palkittiin maanpuolustuksen hyväksi tehdystä työstä: Puolustusvoimain pronssinen ansiomitalli Alue-
metsänhoitaja Aimo Lifländer
Pohjois-Suomen sotilasläännin ansiolevy
Kunnanjohtaja Lasse Näsi
Hammaslääkäri Inkeri Salas
Opettaja Lasse Talosela

Osa lahjoista.

Juhlayleisöä päiväjuhlassa.

Ruotsin puolustusvoimain komentaja kenraali Stig Synnergren tutustui Lapin Jääkäripataljoonaan 17. 3. 1971.

Majuri Veikko Salmi. Koko koulun hiihto-
Veikko. Aliupseerikoulutuksen vasemmalla
kädeltä hallitseva vanhan hengen upseeri,
jolla oli varaa ja halua suhtautua oppilaihin
ja heidän toillauksiinsa myötämälliseen ymmär-
tävästi — julkisivu kuitenkin aina erämies-
mäisen jäyhä ja sotilaallisen jäykkä.

Ylivääpeli Erkki Suihkonen. Jakoi mielellään
ylim. pikapaketteja, mutta vv-paperin suhteen
oli jo kitsaampi. Toimisto kouluttajakunnan
kerhona, mutta savupiilven takaa löytyi yleensä
myös äitimuorin asentoa ja avonaisia nappeja
etsimään paneva hymy.

I joukkue

Vienonen, Eero ltn. Ei elänyt orjallisesti pykälien
mukaan, vaan pystyi itsekin ajattelemaan tilanteet
ja teki omia johtopäätöksiä ja sovellutuksia. Ai-
naisessa tupakkapulassa, osteli savukkeita oppilail-
ta.

Airiniemi, Erkki -50 Vikajärvi. Ylioppilaspoika Vi-
kajärveltä. Oli ainaisessa rahapulassa. Nukkui tst:n
ajat. Kova kauppamies, todellakin, todellakin.

Ala-Mattila, Esko -49 Pyhäjoki. Trubaduuri Pyhä-
joelta — lauleli päivät pitkät. Ja niitä lauluja riit-
ti. Nukkui oppitunnit ja heräili vasta iltapäivällä.
Hurmasi kylän tytöt hymyllään. Motto: Ei onnistu,
laula Eino Grön.

Heikinheimo, Erkki -48 Rovaniemi. Rovaniemeläinen
kalanviljelijä, joka kävi vaimoan katsomassa joka
pyhä. Sai useita bumerangeja, muttei lannistunut.
Poltti pari askia Smarttia päivässä.

Alatalo, Jouko -50 Laurila. Uudenvuodenlapsi Lau-
rilasta. Rillipäinen valopää, joka kävi sotkussakin,
jos muisti. Ei muistanut usein.

Hannula, Jouko -50 Pelkosenniemi. I Joukkueen
Runeberg. Pelkosenniemen kasvattaja, joka nukkui
illat heräten vasta iltapuolella. Hiljaisuuden jälkeen
aloitti tarinoinnin — ja sitä jatkui pitkälle yli puo-
len yön. »Raatasi» äänellä, joka kantautui viereisiin
tupiin. Motto: Lähdetäänkö näkää pienet lento-
petroolit (= kahvit) sotkuun?

Holmström, Antti -50 Pudasjärvi. Pudasjärveläinen
talonpoika. Herätti jakamatonta hilpeyttä omalei-
maisella huumorillaan ja murteellaan. Motto: Voi
lempo, onko noin?

Kummala, Markku -51 Pudasjärvi Pikkupoika Pu-
dasjärveltä. Urheilija, joka osasi myös laulaa ja
ampua. Motto: Kiitos ei muuta.

Kuosmanen, Jukka -50 Ranua. Ensimmäisen joukkueen murheenkryyni Ranualta. Myi hiuksensa 2 mk:lla. Ei tullut toimeen kenenkään kanssa ja joutui henkisen vainon kohteeksi. Kävi »kihlalomilla» viikoittain.

Liijebblad, Hannu -48 Oulu. Hiljainen huuliveikko Oulusta, joka omisti ykköstuvan ainoan radion ja ainoan auton. Sai postia niin, että olisi tarvinnut oman postinkantajan. Motto: Caramba jätkät.

Palosaari, Olli -51 Helsinki. Siviilikarkuri Helsingin kaupungista. Taiteellinen, sielukas matemaatikon alku, joka tuli vapaaehtoisena Sodankylään. Näki kaamoksessakin jotain herkkää. Pelkäsi flunssaa niin, että piti turkisliiviä usein sisälläkin. Motto: Mitä meni lomilla.

Rusanen, Jari -50 Oulu. Tuleva suomen kielen opettaja Oulusta. Käytti puheessaan omaperäisiä sanoja, jotka levisivät yleiseen käytäntöön. Kadotti tavaroitaan säännöllisesti. Motto: Missä mun toinen kintas?

Rönkkö, Matti -50 Oulunsalo. Omahyväinen tyyppi Oulunsalosta. Kehui itseään ja parjasi muita. Puheessaan ilmehti moninaisesti kädenliikkeitten myötäilemänä. Tuli »vanhana» RAUK:un ja piti suurta ääntä vähistä päivästä. Urheilullinen voimahahmo. **Savonen, Ari -47 Helsinki.** Lakimieheksi aikova »Hesan kundi». Ykköstuvan ehdoton ilmaherra, joka makasi kaikki vapaa-ajat punkassaan. Mies, joka osasi hymyillä myös itselleen- ja usein aihetta olikin. Motto: Onks valmistautuminen jo huudettu.

Vehkaoja, Asko -50 Ylikiiminki Urheilijavirtuosi Ylikiimingistä, pataljoonan hiihtäjä- ja suunnistajatoivo. Oli harva se viikko urheilulomalla. Tuleva rajamies, joka oli metsässä kuin kotonaan. Motto: Vähän päiviä!

Vuolab, Arvi Ilmari -50 Utsjoki. Poroporvari Utsjoen kairoilta, joka tunsikin keinot lomien hankkimiseksi. Pataljoonan pahaäänisin mies. Pani sotilaskodissa usein pöydän koreaksi. Motto: Tämänhän toteaa jo järkil!

Alaluusua Esko -50, Luusua. Lintsari Luusuasta, jolla katkesi suksi aina kelin muuttuessa huonoksi. Mies johtotähden takaa — Mersu mallia -64 seisoi ylpeänä koulun pihalla. Motto: »No mitäs minä.»

Fischer, Ari -50, Oulu. Raskaan sarjan koripalloilija, jolle kasarmielämä oli jo vanhastaan tuttua. Joutui Sodankylään Oulun kasarmialueelta. Ylipirteä purnari, joka jaksoi nauraa jotoksillakin. Menetti kuitenkin hermonsa aika — ajoin kokonaan.

Haarahiltunen, Arvo -50, Ranua. Kakkostuvan hiljainen uurastaja. Metsätyömies Ranualta, joka osoitti erämiestaitonsa sotaharjoituksissa.

Kenakkala, Seppo -50, Pyhäjoelta. Lentopalloilija ja hiihtäjä Pyhäjoelta. Jätti persoonansa hämäräksi. Merkonomi, jonka suurin haave on päästä miniväpeliksi.

Kerkelä, Kyösti -50, Kemijärvi. Kemijärveläinen hulltio. Osasi lintsata siivouspalvelukset. Varsinainen ryhmänjohtaja: nukkui sotaharjoituksen autuasti.

Kuosmanen, Koo (Kaarlo) -49, Sodankylä. Hajamielinen musikanti Sodankylästä. Muisti nuotit, mutta hukkasikin kitaran.

Lehto, Ilkka -44, Rovaniemi. Lääkärinalku Rovaniemeltä. Kiertänyt muutakin kuin tahkoa, mutta sortui viimein Sodankylään, eikä turhaan: nousi puolikurssilla lentoon.

Levomäki, Pekka -50 Rovaniemi. Sompamies Rovaniemeltä käsin. Joi aamukahviaan muiden vielä aamutoimissa. Omisti »kirkiisin», jota armasti kovasti. Hymy kuin Hangon keksillä.

Mustonen, Pentti -51, Inari. Rattiryhmyri Inarin nismiespiiristä. Erämies, joka piti kotikutoisia lapsia, joiden tupsut heilahtelivat iloisesti Mellankankaan maastossa.

Paakkolanvaara, Hannu -50, Oulu. Oululainen hujoppi. Hiljainen hymyilijä, joka ei vähästä suuttunut. Jakus pysyi suorana tilanteessa kuin tilanteessa. Mies, joka joi maitoa kuin kaljaa.

Talvensaari Esa -50, Vuostimo. Vuostimon oma poika. Valioampuja, joka käsitteli aseita kuin omaansa. Syöksyi lomilta suoraan Veikkolan pyörteisiin.

Timisjärvi, Mikko -51, Karannut siviilistä LapJ:n ankeuteen. Mies, joka velto hymy huulillaan selvisti paikasta kuin paikasta. Kova kunto, vaikkei päältäpäin luulisi. Motto: »Vähemmän minä sitä teen — jos sopii!»

II joukkue

Lutnantti Virsunen No niin. Ja ettei totuus unohdaisi — koululle juostaan muodossa. Onkos isänniltä unohdun? — Siitä huolimatta puolsi yleensä lomia ja yhteistyö pelasi.

Alaluusua, Heikki -50, Kemijärvi. Koskimiehen kanssa yhteinen haave — Kadettikoulu — siitä huolimatta vähän päiviä. Muutenkin seonnut SAINT:issa, kihlautuminen, vaikka kihlaloma evättäinkin. Itse terveys, vain kerran hoitotunnilla. Korppi.

Huurinainen, Mikko -50, Kolari. Ruotsin Pr-mies, nuuskaaja ja yöpuhujia. Kokeli yöhälytyksellä 10 tuvan hälytysvalmiutta. Motto: Jo ainaki, pojat, sitä pitää olla aina vähän rumboa.

Hynnen, Markku -51, Helsinki. »Hynsky» Hesasta, tuvan polttikko, ahkera kirjeen kirjoittaja. Hääri jos jonkinlaisten tehtävien ja asioiden parissa, varsinkin palvelusaikana.

Hyvönen, Sauli -51, Rovaniemi. Väapelin poika, jonka korpin natsoista isä voi olla ylpeä.

Isoaro Martti -47, Helsinki. Joukkueen nestori. Todellinen teoreetikko. Yhden kerran kouluaikana TST:ssä, silloinkin väärässä joukkueessa. Pojat, kävittekö teatterissa viime lomalla. Piti audiessaja milloin minkin asian nimissä. Ansiokas toiminta varusmiestoimikunnassa ja oppilaskunnan hallituksessa. Korppi.

Kaarto, Jouni -50, Oulu. Tuiran hiljainen ylioppilas, jonka ääni kaikui usein päivystäjänä. Käytti vapaa-aikansa lain lukemiseen.

Karkkola, Paavo -49, Kemijärvi. Lomilla yhtenä — kotona kerran vuodessa. Pataljoonan paras bostonkaku. Jos Paavo ei saanut kirjettä illassa, oli vika postilaitoksessa. Muistutti muita aina lauseella: »Siitä huolimatta syyskuussa siviiliin.»

Kittilä, Raimo -49, Pyhäjoki. Korpraali »Pastori» Pyhäjoelta, otti iltahartaudet urakalla, rauhallinen periaatteen mies, jonka polku johti joka iltalomailta kylälle.

Korpua, Rainer -50, Kuusamo. Kuusamolainen voimamies, rauhallinen metsien mies, jonka lomienomukset eivät aina menestyneet. Vähätteli jotoksia.

Koppelo, Kauko Henrik -50, Oulu. Oikea jutun kertoja, osasi kaikki kaksimieliset vitsit. Herätti koulun lomilla palatessaan kuulemaan, mitä oli lomilla kokenut.

Koskimies Pekka -49, Helsinki. Pituus 191 cm kotimatka 1056 km. Lomapeli — pelkkää mustaa. Aina syömässä toisten eväitä. Varustarkastuksessa: löytyykö sieltä kaapista mitään? Korppi. »Palvelus on palvelusta.» Asfalttijääkäri.

Kurkela, Lauri -50, Sodankylä. Hiljainen valokuvaaja, koti kylillä. Luotettava mies missä hommassa tahansa — teki sen mitä piti paljoa nurisematta. Oikea jänkäjääkäri — sai sissin peruskoulutuksen.

Kurula, Keijo Samuel -51, Kittilä. Aina kiirel lomille. Siviilikarkuri. Pulla maistui myös hänelle. Leinosen kanssa pitivät komppanian parasta peliä. »Onnellinen» Fiatin omistaja.

Laine, Paavo -50, Salja Lahjakas ampuja ja tosi sääntillinen sotilas. Kasasi parhaan punkan ja präsäsi suurimmat pinkat.

Leinonen, Teuvo -51, Kemijärvi. Lomalta tultua — onko kellään nälkä» Jääkiekkoa iltalomilla. Perseles. Siviilikarkuri. Muisti aina laskea montako tuntia loman alkuun. Hersyvä nauru ominaista ja unohtumattomat nimikirjaimet TJ (Teuvo Juhani).

Matila, Esa -50, Kuivaniemi. Ei saanut pyytämäänsä oppituntia jalkarättien käärimisessä. Todellinen pasifisti. Teräviä väärinhuomautuksia varsinkin intin systeemeistä.

Määttä, Veikko -50. Porukan huuliveikko. Tilanne on tosi paha jos Määttä ei hymyile. Nukkuu vaikka päällään paikasta välittämättä. Lyömätön sanaristikkojen täyttämässä. »Niin kait se on.»

Mömmö Kari -49, Rovaniemi. Armoton lintsari. Hyvä suustaan ja osasipa uida ja ampuakin. Morsian Rovaniemellä, josta puhetta riitti lomille lähtiessä ja sieltä palatessa.

Puuperä, Kari -50, Oulu. Komppanian tiskimestari ja pahin pinko koululla. Korppi. Pinkat ja punkka aina kunnossa. Kassista löytyy aina jotain juoksupailuissa joukkueen kärkimiehiä. Osallistuu myös vapaaehtoiseen liikuntakasvatukseen.

Siikaoja, Juhani -50, Kuusamo. Tuleva kuusamolainen rajamies, joka on tuvan ainut vapaaehtoinen RAUK:lainen. Suosituin lomapaikka Pudasjärvi.

Yrttiäho Pekka -50, Pelkosenniemi. Pessimistinen Pätikkä» Pelkosenniemeltä. Kouluttajien »suuri lemmikki» sai osakseen huomiota ja huolenpitoa. Harrasti ahkerasti pientä iltajumppaa. Motto: Minä menen saunaan.

Vehkaoja, Asko -50 Ylikiiminki. Urheilijavirtuoosi Ylikiimingistä, pataljoonan hiihtäjä- ja suunnistajatoivo. Oli harva se viikko urheilulomalla. Tuleva rajamies, joka oli metsässä kuin kotonaan. Motto: Vähän päiviä!

Vuolab, Arvi Ilmari -50 Utsjoki. Poroporvari Utsjoen kairoilta, joka tunsi keinot lomien hankkimiseksi. Pataljoonan pahaäänisin mies. Pani sotilaskodissa usein pöydän koreaksi. Motto: Tämänhän toteaa jo järki!

III joukkue

Kersantti Vanhanen Veikko. Mies, joka ei liioin esittelyjä kaipaa. Karhun voimien ja ketun veikauden lisäksi kasvoilla ovela sissimäinen virmistys. Aiheutti viholliselle kauhun hetkiä haettamalla varusvarastolta ämpäriin nappeja. Jyräsi vihollisen komeasti kolmella ps-vaunullansa. Koki suuren liikituksen hetken hieman ennen puolikurssijuhlia. Sanontoja: ukot nuijitaan siihen paikkaan... katalan vihollisen katala ansa. . .

Aikio, Hans -48, Sodankylä. Paikkakunnan voimakaksikon toinen puolisko. Kiharapäinen hymypolka, jonka mankalta soi usein »Tule syyskuu». Oli harrastanut yöllisiä sissiretkiä jo siviiliaikoina. »Matti, missä me oltiin eilen illalla.» Motto: Antaa heittää.

Ahvenlampi, Markku -51, Oulainen. Supersissi, joka loikkasi 28. 12. 70 RAUK:n joukkoihin. Kuului myös summaassa valmennettaviin poti kuitenkin rahan ja aamujen puutetta. Aikomus siirtyä kurvareihin. Ei pitänyt HK:sta. Niittänyt aikaisemmin mainetta tappelijana. Motto: Kattokaa pojat. . .vanhan kymppi!

Haantie, Kauko -50, Rovaniemi. Kaveri ilman estoja. Tuvan sukupuolivalistaja, joka luki Kalifornian historiaa (= lännenkirjoja). Sai kunnian kantaa kah-ta pk:ta samaan aikaan. Motto: Ei vaikuta mitenkään kotiuttamiseen.

Hautaniemi, Juhani -49, Salla. Kertakaikkiaan-Filosofi, joka luki Song M:tä ja järkyttyi siitä, niin, että menetti lukuhalunsa. Tupa Suvannon säännöllisiin unohtaja. Mito: Kertakaikkiaan huono olo.

Hakso, Urho -50, Kolari. Kova poika Kolarista, iloinen velikulta ja rallattava humoristi, jonka sosiaalinen yhdessäolontarve kasvoi niin suureksi, että kävi Svean puolella, kärsi peltivaurioita. Hoiti kaiken muun viihteenohella karvatupsuttajan virkaa Summassa. Summan kovääninen klo 22.00 jälkeen. Motto: Hyvää tekee, että kynnet tippuu.

Isopahkala, Risto -49, Ii. UFOPAHKALA KUULU Ufo-professori, joka kertoi tarinoita avaruuden ihmeellisistä karvaisista miehistä. Toimi myöskin kykyjen etsijänä metsästäen tarjoilijoita puolikurssijuhliin. Mies jonka jylisevä ääni ja jyrävä kuorsaus pitivät tuvan hereillä yötä päivää. Motto: No, mutta pojat, höpö, höpö.

Kallio, Timo -50, Haukipudas. »Vänrikki» Kallio eli liikkuva ohjesääntö. Sai suolistovalvoja heti, kun »Lissu» muutti Seinäjoelle. Motto: Ufo, vippaa kymppi.

Kinnunen, Jorma -51, Oulu. Kaveri, joka osasi puolista sielläkin missä toiset olivat hiljaa. Onnitteli kaikkia puolikurssin »korpeja» vähintään kaksi kertaa. Motto: Veijo, aukaise radio.

Kyrö, Paavo -50 Ivalo. Omisti RAUK:n sissien salaisen asean: pienen kellertävän miehistönkuuljetuspanssarivaunun. Erämies, joka keksi tulen ja esitteli sen lämpötuottavat ominaisuudet jo peruskoulutuskaudella. Motto: Älkää nyt viltsikö touhottaa.

Lahtela, Taisto -47, Pirttikoski. Kovakuntoinen lentopalloilija, jolla olivat tuttuja myös juoksumatkat aina pikamatkansa yöjuoksuun. Menetti loman alkaessa siinä määrin kuntoon, että harvoin jaksoi Roista Pirttikoskelle ennen yhden yön rauhallista lepoa. Tuotti Vanhaselle harmaita hiuksia putki- miinaeksperttinä. Motto: Sieki oo yks' piru minun elämässä.

Leskinen, Pertti (Pepe) -49, Helsinki. Aina valmis partiolainen. Bongo-rumpuja taputteleva show-mies. Kertoi olevansa lapinhullu. Haantien »suuri idoli». Motto: Älkää nyt siinä niuhottako.

Mannermaa, Matti -48, Sodankylä. Paikkakunnan voimakaksikon toinen osapuoli 1. jokeri. Ainutlaatuinen soittomies, omisti automaattisesti suolistokaasujen voimaa hyväksikäyttävän kolmannen henkilökohtaisen aseensa, jota piti tuvassa varsinaisena ryhmäasenaan. Motto: Tepukan Taavetti oli viisas mies. . .

Mikkola, Veli-Pekka -50, Salla. Veli-Pekka eli VP, rauhallinen poika isonkiven takaa Sallasta. Kuului tuvan hiljaisimpiin eikä pitänyt liioin komennuksista. Iltaisin hieman nälkäinen mutta tyytyväinen. Motto: No — kyllä minä voin sen tehdä.

Mäki, Tauno -51 Pello. Niitti mainetta Summassa tupapalvelijana, joka toimi muiden huomaamatta. Otti aggressiivisesti osaa Sodankylän yöelämään. Hihteli niin parketeilla kuin kilpaladuillakin. Motto: Mitä! Miekö taas tupapalvelija.

Nivala, Veijo (Windy) -51, Rovaniemi. Sissi henkeen ja vereen. Keskusteluissa periaatteesta aina eri mieltä. Puolikurssin korppien »palkitsema» paras puljuttaja. Palkinto: Paljureissu. Motto: Jokainen on yksilö.

Ojala, Leo (Lenkkeri) -51, Kemijärvi. Ansaitsi pehmeänleivänkortin jääkiekon peluulta. (?) Ei pienuestaan huolimatta sotkeutunut putkien miesten jalkoihin koripallokentällä.

Remes -49 Kemi. Suuri vaatimaton ryhmän tuulenhalkaisija. Jatkoj menestyksekkäästi Hykson, Hymeksen ja Hermeksen perinteitä. Teki pohja-ajat satasella päetessään paljuttajia, Omisti tuvan seksikäimmän yöpuvun. Motto: Siitä puhe, mistä puute.

PST-joukkue

Pippola, Kari Ylik. Pirteä haukottelija, mutta tosiaan — sai silti joukkoon liikettä. Motto: Otetaan se sitten myöhemmin.

Aho, Juhani -50, Rovaniemi. Puolikurssin korppi, pingottamalla. Toiset järjestyi, Aho valmistui. Motto: Älkää te hermoilko.

Alaoja, Juhani -50, Juoksenki. Jatkuva hysteerin nauru, jota vain miehen omat hermot kestivät. Sairasti erittäin vakavaa Jotos-allergiaa. Motto: Pitäköhän mitata kuume.

Anttila, A V »Aave», -50, Kemijärvi. on tumma, tulinen, mutta häijy miehenpuolikas. Lauloi ja huusi muiden iloksi, enimmäkseen kuitenkin suruksi. Ei kelvannut Aaven punkka edes koulussa. Punkka = makuus. Motto: Heitä helevettiin!!

Hakala, Reijo -50, Oulu. Lueskellut Yo Oulusta, joka ei kanniskellut maailman murheita. TST pari: Hakala ja piippu. Motto: Täh, minäkö — no, voishan sitä tään kerran.

Risto, Ari -50, Pello. »Punkka» kuin tiiliskivi. Piti villapaitansa enimmäkseen kaapissa. Jotoksella oltaessa ei syönyt juuri lainkaan ja nukkuu sitäkin vähemmän. Motto: Pojat, kyllä mie voin kantaa «Emman».

Rättyä, Aaro -50, Ylivieska. Suuri vaatimaton lauluytes ja kanteleensoittaja Ylivieskasta. Hoiti Lisua ja lannoitussuunnitelmia vapaa-aikanaan. Omasi taidon puhua unissaan niin että muutkin ymmärsivät. Motto: Mitä köyhä kaipaa ja rikas kajeh-tii

Röninki, Jouko -49, Kemijärvi. Tuvan hiljainen »puhelinpäivystäjä», jonka torkut katkaisi usein »Lisun» puhelinsoitto. Pieni, mutta sitkeä sissi. Punkka esimerkillinen, eikä kaappi milloinkaan ollut »Päälle kaatuva». Motto: Mitä! Taasko mulle?

Sajets, Veijo -50, Nellim. Rajamiehen urasta haaveileva radion omistaja. Esikuvana kouluttajansa kersantti Vanhanen. Ilmaisi olemassaolonsa kaikesa hiljaisuudessa. Motto: Hei kuule. . .

Särkelä, Suli -50 Kemijärvi Patovaara. Kova menijä niin suksilla kuin saappaillakin. Teki useita Hillareissuja isonkiven tuolle puolen Sallaan. Huomas, että uuden vuoden lupaukset tehdään vain rikkomista varten. Suoritti uima-altaassa sissimäisiä katoamistemppeja. Motto: Mitä. . . vähemmän. . . lähetään. . .

Tukki, Kari -50, Ivalo Törmänen Mies lakeuksilta, Ivalosta. Teki Summassa parhaita punkkia. Pitkien naisten erikoismies, loisti parhaiten kilpailuissa ja hoiteli annettuja virkoja jämerästi. Katse huomiota herättävän harhaileva iltalomien jälkeen. Erinomainen harhauttaja toimiessaan Summan huoltomiehenä. Motto: Kympeillä makkaraa.

Uusitalo, Tuomo -50, Pelkosenniemi Suvanto. Ura-koitsija Pelkosenniemeltä. Vaitelias kolmas mies. Tunnollinen palattuun lomilta — ilmoittautuj päiväystäjälle jokaisessa asussa ainakin kolme kertaa. Harjoitti yhdystoimintaa puhelimen välityksellä, tulen joka kerta kuitenkin häirityksi. Oli myöskin hyvä voimistelemaan, varsinkin pakollinen seinätuenta oli hänen leipälajinsa. Motto: No, asettukaahan siinä.

Hyvönen, J V -51, Rovaniemi. Nuorimies Rovaniemeltä, joka lähti siviilielämää karkuun Sodankylän varuskuntaan. Motto: No oikeastaan. . .

Jomppanen, Yo -49, Menesjärvi. Lukenut poromies. Menninkäinen Menesjärveltä. Hihti itsensä hiihtonenkaasta, lomat pyöri. Syy: poroerotus ja huonot liikenneyhteydet. Motto: »Akkuraat».

Junnonaho, Markku Juhani Yo -50, Oulu. Suuri sotilasura edessä. Sai ainoana kurin PST-jöykkiöön. TST-lähetti, joka hihti harhaan. Motto: Tänään ei varmaan hiihdetä.

Krigsholm, Pekka -50, Jääskö. Seminologi, ex-keino-siementäjä Jääsköstä. Komentajan varta, ei saanut puolikurssin jämiä. Motto: Mitä Minäkö taas?

Lahtinen, M -50, Ylitornio. Joukkueen ainoa ukkomies, jonka jutut olivat myös sitä luokkaa. Kova urheilemaan. Ei vähistä välitelty, mutta oli silti valmis esittämään oman kantansa. Motto: Ei hä-täillä.

Leinonen, E, -50, Oulu. Etsi siinä hiljalleen huumorin kaunein kukkasin sitä toleranssirajaa, ja löytyihän se — suutahti vähän ja huusi vähän, mutta eksi sitten niiden huumorin kukkien pariin. Hyvä mies, kun pääsi liftilläkin lomille. Motto: En mä mitään tiedä, mä kelaan vaan.

Prokkola, J S, Oulunsalo, -50. Oppinut Yo Oulusta, mutta kulki silti junalla lomilla. Nukkui kuin tukki, mutta heräsi aina välillä... nukkumaan. Tais olla innokas hyppimään pyykkinuoralla, koska oli lomilta tullessaan saanut hiertymiä kaulaansa — kaunis nainen. Motto: Soo, niin onkin!

Rantakokko, A -50, Sodankylä. Hiljainen ja vaati-

maton »perheen» ainoa kähäräpää. Kyllähän pojalla hyvä kunto oli, mutta kun tuo suksikin siinä meinas lipsahdella — kyllä sitä kuntoa. Luki mitä luki ja lukihan se poika, mutta niistä koenumeroista — mitä se tämmönen syrjäkylän Yo niistä.

Tähtinen, Jouni -48, Rovaniemi. Siivet tulivat aivan itsestään, näki jo unissaan jämat. Pj-mies, tunnollinen jumppamestari. Motto: Pojat Korohoro menee jo!

Vaara, Antero -50, Rovaniemi. Mies, joka huomasi erittäin syvällä piilevät sotilaan ominaisuutensa liian myöhään. Muut lähti siviiliin, Vaara RAUK:iin. Motto: Jos lähtis tästä Pst:n puolelle nukkuun.

KRH I

Ltn. Pentti. Rauhallinen ja ihmisystävällinen tunneihminen. Vieteri venyi yleensä aika pitkälle, mutta tarpeen vaatiessa antoi rumboa. Säilytti asialinjan.

Ylik. Hautala Pekka. Kävelevä ohjesääntö. Sovelsi fysiikan lakeja kalustusulkeisissa. Motto: Käyttäkää järkeänne, idiottikin tän tajuaa.

Alamertin Esko -50, Kierinki. Tuvan fakiiri, pysyi huomaamattomissa koko kurssin ajan.

Kontro, Matti -48, Oulu. Tuvan ahkerin kirjoittaja, 3 kiejettä viikossa (2 äidille, 1 morsiamelle). Nousi puolilta siiville ja liihottelee RUK:hon.

Pelkonen, Seppo -50, Oulu. Ylioppilas Oulusta, joka ei havitellut korpin natsoja eikä kunniaa, vaan kultaista rengasta sormeensa. Motto: Sun vuoro tarjota.

Perälä, Pentti -50, Oulu. Mies, jolle kelpas liha kuin liha. Toimi Haapalahden autoliikkeen agenttina. Motto: Fiat on kova rrrauta.

Satokangas, Olavi -50, Tukholma. Hukिताiteilija, joka taiteili hukinsa toisille. Motto: Pojat hoi, Pekka sano!

Ulander, V ILKKA T -49, Oulu. Tuvan suurin sönkö, joka piti tuvan hereillä pulisemalla yöt. Pulisi päivällä puolen kurssin korpin jämat.

Walli, Jukka -50, Oulu. Pataljoonan ainoa kiharapää. Kasvatti tukkaa nukkumalla. Motto: Pannaan teho-
viikko.

Ylitalo, Matti -50, Ylivieska (berhaus). Tuvan tehokkain taistelija, tuhosi sotaharjoituksissa oman ryhmänsä noin vain, niin kuin varmuuden vuoksi. Motto: Säällit, ei oo mun huki.

Keränen, Pentti -50, Oulu. Hiusten halkoja. Piti tärkeänä väitellä mitä pienimmistökin ja turhanpäiväisistä asioista. Pingotti niin paljon, että sippasi sotaretkelläkin. Sai iloksensa puolikurssin jämat.

Ketola, Raimo -49, Helsinki. Populaation suurin lorvi. Vapaahtekinään hänet varmimmin löysi punkastaan, josta häntä ei helpolla saanut liikkeelle. Jätti säännöllisesti väliin siivousvuoronsa. Unohteli tavaroitaan mm. muiden kaappeihin. Motto »Missähän taas sekini on?!!»

Lahdenperä, Seppo -50, Oulu. Joskus itsekseen kiroidi hommeleita, mutta teki kuitenkin. Myhäili enimmäkseen taustalla, ei pyrkinyt liikaa esiintymään. Jätti turhat pingoitukset pois.

Pesonen, Jouko -49, Helsinki. Varsinainen elämänilosofi, asioiden ja tapahtumien analyysoija. Taipumusta sanaharkkailuun. Sai komppaniassa aikaan kisuatun. Ei ollut ihastunut ulkoiluun.

Sannikka, Hannu -48, Posio. Iahdutti ja hämmästytti jutuillaan ja ihmeellisillä lomaseikkailuillaan koko kuulijakuntaansa. Ei turhaan kainostellut jos sattui voittamaan jonkin kilpailun. Kävi aina kylällä, kun rahaa riitti. Kova metsämies. Motto: »Arvatkaas kuka voitti?!!»

Sikala, Olli -51, Nivala. Hyväntahtoinen, rauhallinen järkimies. Laulaa kiekaisi itsekseen usein tuvassa omia väännelmiään. Pentti: »Nostaisin hattua, jos olisi hattu». Ei kunnioittanut läsnäolollaan paikkakunnan kievaria.

Waris, Jukka -51, Helsinki. Nuoruuden elonvoimaa pursuava, hyväntahtoinen pataljoonan suurin sönkö. Tuli hiljaisena poikana, mutta puliseminen vain lisääntyi loppua kohden. Aamukiireiden aikana kanto kaapillisensa punkan päähän lattialle ja rupesi epätoivoisena, aina viimeisenä, mutta kiireisenä lattialla pesässään istuen jalat ristissä kelaamaan rättejä ylleensä. Nosti mielialaa tuvassa. Motto: »Eritäin, hyvä kädenasento».

Juhlista on palattu normaaliin päiväjärjestykseen. Kauniit ja lämpöiset kiitokset vain kaikille vieraillemme. Oli mukava viettää kanssanne jääkärijuhlaa. Monet vanhat aseveljet tapasivat toisensa kymmenien vuosien jälkeen. Ajan mukana oli kaverin naama unohtunut, mutta sitä suurempi oli riemu, kun havaittiin, että siellähän sitä Terijoella vuonna 1931 oltiin sarassa kompaniassa. Pian oli Terijoen ryhmä valmis ja juttu luisti. Toisessa pöydässä vingahteli luodit ja räjähtelivät kranaatit milloin Nietjärvellä välistä Tulvojalla ja taidettiinpa mennä yli Vammeljoenkin vedessä muistojen ajatuksia vilvoittaen. Kerrattiin talvisodan aikainen vuosipäivän ruokalista, joka juhla-julkaisussa muutamin osin on »kainosti» suomennettu. Todettiin, että »hääkeitto» oli silloin suomeksi »naimista».

Puhuttiin Rajakasteesta. Harmaapäinen veteraani asteli kenraaliluutnantti Kopran luo ja tokaisi: — »Herra kenraali, minä olen se rajasissi, joka on tuolla kerhon seinällä kuvassa kastettavananne». Puristivat siinä kättä entinen joukkueen johtaja ja kasteen saanut pp-jääkäri.

Juhlavaa ja ryhdikästä oli marssinne, te vanhat pumput. On vain todettava, että — sama kaiku on askelten ja rinnassanne elää voimakkaana jääkärihenki, jota ajan saattoon viereineet vuodet eivät ole voineet horjuttaa. Se on esimerkiksi kelpaavaa meille tämän päivän jääkäreille.

Tuntui sykähdyttävälle »näkemien» toivotuksenne. Eron haikeuden tunnelmissa vakuutettiin, etteivät siteet Lapin Jääkäripataljoonan ja Lapin jääkäreihin katkea. Sehän on varmaakin varmempaa ja näitten sukupolvien siteenä on tässä meidän ikioma Etupyörämme taas nähnyt päivän valon. Toivottavasti tämä saavuttaa teidät kaikki. Ja lopuksi — vielä keran kiitos teille kaikille käynnistänne ja tervetuloa uudelleen. Lämmin kädenpuristus Teille tämän Etupyörän mukana.

Toimitus/PeeTee

NÄKYMIÄ SODANKYLÄN ALIUPSEERIKERHON TOIMINNASTA

Sodankylän Aliupseerikerhon perustava kokous pidettiin Vaasassa keväällä 1964.

Sodankylään kerho siirtyi kesällä 1964 silloisen Pohjanmaan Jääkäripataljoonan mukana, koska kerhon jäsenistön muodostivat em. pataljoonan aliupseerit.

Ensimmäiseksi majapaikaksi kerho sai ns. rivitalosta kolme huonetta ja keittiön käsittävän huoneiston, joka oli tarkoitettu perheasunnoksi eikä näin ollen sopinut milläänlailla kerhohuoneistoksi. Muuta mahdollista ei ollut, joten tähänkin oltiin tyytyväisiä. Tätä huoneistoa hiukan muutettiin poistamalla yksi väliseinä ja näin saatiin noin 40 m² suuruinen huone. Koko huoneiston pinta-ala oli 74 m².

Kerhon toimintaa haittasi kovasti huoneiston pienuus, sillä ei minkäänlaisia juhlia täydessä laajuudessa voitu järjestää, koska huoneistoon voitiin ajatella mahtuvan korkeintaan viisikymmentä henkeä. Näissä pienissä puitteissa kerhon peräsimessä oli alkuaikoina tarmokas ylivääpeli Tais-to Alakoski, joka sai asiat luistamaan silloinkin kuin sivullisesta näytti, ettei luistoa ollut.

Ylivääpeli Alakosken jälkeen on kerhossa ollut puheenjohtajina viisi aliupseeria, joista allekirjoittanut vuodesta 1969 alkaen.

Vuonna 1970 vappuna saimme omistukseemme uuden kerhorakennuksen yhteisenä upseerikerhon kanssa. Valmistunut rakennus oli suunniteltu niin sanottua yhteiskerhoa varten. Toiminta on ollut vielä molemmilla kerhoilla täysin itsenäistä, ainoastaan kerhon tiloja on käytetty tarpeen mukaan hyvässä yhteisymmärryksessä.

Uusiin tiloihin siirtyminen oli täydellinen »suonen isku» aliupseerikerholle, sillä toiminta vilkastui moninkertaisesti, samoin pinta-ala suureni kymmenkertaisesti. Vaikka tilaa on

kohtalaisesti, niin useasti suurien juhlien aikana tilat käyvät pieniksi, joten juhlisiin tulijoita joudutaan karsiimaan, tai pitämään juhlat useampaan kertaan.

Suuria juhlia on pidetty uudella kerholla mm. itsenäisyyspäivänä ja Aliupseerikerhon vihkiäiset tammi-kuussa.

Aliupseerikerhon vihkiäiset muodostivat sellaisen kohokohtan aliupseerikerhon ja sen jäsenistön keskuudessa joka toistuu harvoin. Vieraita oli lähes parisataa, ja se sydämellisyys, joka hohti vieraista aliupseerikuntaa ja kerhoa kohtaan oli sanoin kuvaamatonta. Aliupseerikunta ja kerhon jäsenet tunsivat jokainen sydämessään, että meidät on hyväksytyt pysyvästi maakuntaan ja maakunnan jäseniksi. Vielä kerran pyydän saada kiittää aliupseerikerhon puolesta kaikkia mukana olleita ja lahjoittajia niistä arvokkaista tunteista ja siitä taloudellisesta tuesta, jota aliupseerikerholle osoititte.

Seuraava aliupseerikerhon ja sen jäsenistön kunto tuli koetukselle Lapin Jääkäripataljoonan 50 v. juhlien läpiviennissä, jossa osallistuimme omalla panoksella pataljoonan mukana.

Kunnalliseen toimintaan aliupseerikunta osallistuu runsaslukuisasti. Heitä kuuluu kunnanvaltuustoon, -hallitukseen ja eri johtokuntiin. Kirkkovaltuustoon kuuluu aliupseerin rouva ja -neuvoston aliupseeri. Lisäksi metsästys-, kalastus- ja urheiluseurat ovat vieneet oman osuuden aliupseerikunnasta luottamustoimiin. Panos, jonka jäsenistömme on tuonut kunnan ja eri laitosten sisäiseen toimintaa ei voida katsoa vähäiseksi. Aliupseerikerho pyrki edelleen jäsenistönsä kautta lujittamaan ja laajentamaan niitä siteitä joita on tämän lyhyen ajan kuluessa luotu.

SODANKYLÄN KUNTA

TERVEHTII

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONAA
JA SEN RIVEISSÄ
PALVELEVIA

PAULAN VAATE

Sodankylä
Puh. 335 ja Ivalo — Puh. 368

LAPIN VEIKOT R.Y.

SODANKYLÄN AUTOKOULU

HARRINKOSKI
Sodankylä — Puh. 292

VALOKUVAAMO

SOTILAIKEN KUVAUSKESKUS
(Vänrikin takki)

ROIFOTO

Rovaniemi — Rovakatu 27 — Puh. 3450

MAASEUDULLE POSTIPALVELU

KELU-KAIRA

Älkää rasittako itseänne vaan
hankkikaa Kelu-Kaira sillä
kainaatte helposti ja erittäin
kevyesti.

Tilatkaa ajoissa

R. Kotajärvi

Sodankylä puh. 268

LASTENPUKIMO

MAARET

ELSA LEHTINEN
Sodankylä — Puh. 158

FOTO-VALVIO

SODANKYLÄ — PUH. 144

Kaikkiea valokuvauksalalta. Passikuvat
minuutissa. Suoritamme myös vallo-
kopiojäljennökset. Kokelaille vänri-
kin takki ja lakki kuvausta varten.

*Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen
tervehdys*

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONALLE

SODANKYLÄN APTEEKKI

Puhelin 44

LEIPOMOMME SUOSITTUJA TUOTTEITA

**RANSKANLEIPÄ
LAPIN RIESKA
RUSINAPITKO
KILOPULLA**

Mannermaan Leipomo

ERKKI AIKIO
puh. 162

**VEITSILUOTO OSAKEYHTIÖ
METSÄOSASTO**

SODANKYLÄN HANKINTA-ALUE

Kello-, kulta- ja silmälasiliike

ANSELMI PULKKINEN

kelloja — kulta — optiikkaa

Sodankylä — puh. 51
Tervetuloa ostoksille

TUULAN KENKÄ

Sodankylä, puh. 570

SOK**nykyaikainen,
monipuolinen****KAIKKEA — KAIKILLE**

lapset, nuoret, aikuiset, vanhat, varusmiehet, turistit, paikkakuntalaiset, palvelupaikkamme ovat:

SOKOS-tavaratalo

elintarvike-, rauta-, tekstiili-, kemikaali-, taloustavara- ja urheiluosastot

POLARIS-matkustajakoti**KORONA-baari****SHELL-autohuolto****MYYMÄLÄT**

Varuskunta-alue, Kelujärvi, Torvinen. Syväjärvi, Jeesiö, Vaalajärvi, Oraskylä ja Rajala.

SUUR—LAPPI

SODANKYLÄ

**ALJO-
KENNEL**

Suomenpystykorvan, karjalankarhukoiran ja lapinporokoiran pentuja jatkuvasti myytävänä.

Matti Kuivala

Sodankylä - Lapintie 26 - Puh. 13

VESTERISEN PUKIMO

SODANKYLÄ — PUH. 83

VIKEN KONE**KODIN KONEITA YM.**

Sodankylä — Puh. 426

VÄRI JA TAPETTI**Väinö Simonen**

Laskettelukausi parhaillaan
Blibzard-sukset — Koflat-kengät
nyt edullisesti

K-HALLI KEMPPAINEN

Kirkkotie 23, Sodankylä
Puh. 551—553

**Osastot: elint., tekstiili, rauta
ja myymäläauto**

J. M. ESKELINEN**LAPIN LINJAT OY**

ROVANIEMI, Koskikatu 49
Puh. 2252

ROVANIEMEN KEM & VALKOPESU

ROVANIEMI, Ruokasenk. 16

Puh. Rovaniemi 2340, 4304

Tornio 1454

Kemijärvi 216

KELLO-RÄSÄNEN

Sodankylä puh. 194

TERVETULOA OSTOKSILLE!

Rovaniemen Laakeri

ROVANIEMI

Puh. 4317, 4318

PIKAKULJETUS

Rovaniemi, Urheilukatu 11 B 2

Puhelin 2020

Suoritamme erilaisia kuljetuksia.

Myös linja-autoja tilausajoon.

Rovakairan Sähkö Oy

Veitikkantie 6 — Rovaniemi

Puhelin 5771

PEKKALAN BAARIT

Käyrämö ja Patokoski

HYVÄÄ KAHVIA

VOILEIPIÄ

LEIVONNAISIA JA

VIRVOKKEITA

Everstiluutnantti P. Silvast ja majuri M. Sinerma ovat KALEVAN sotilasasiantuntija-avustajia.

7-päiväinen

KALEVA

on koko Pohjois-Suomen yleislehti. Lukijoita neljännesmiljoona, tilaajaperheitä jo yli 64.000.

**Terävät,
ja
kestävät
puukot
tekee**

**J. MARTTIININ
PUUKKOTEHDAS**
ROVANIEMI

KARJAPOHJOLA
ROVANIEMI
PUH. 3601

KANSALLIS-OSAKE-PANKKI
**POHJOISMAIDEN
YHDYSPANKKI OY**
ROVANIEMEN SÄÄSTÖPANKKI
SODANKYLÄN OSUUSKASSA

KARJAKUNTA
ROVANIEMI

LAPIN KULTA

tunturipurojen raikkautta

LAPIN KULTA OY

Kiltaveljet huomio!

50-vuotisjuhlajulkaisua »LAPIN JÄÄKÄRIPATAL-
JOONA 1921—1971» on saatavana vielä sekä
kovissa että pehmeissä kansissa. Hinnat mk
15,00 kovissa kansissa ja mk 12,00 pehmeissä
kansissa (nidottuna) + postikulut. Lähetykset
postiennakkoina. Tilaukset postikortilla osoit-
teella: Koulusto/LapJP (ylil. P. J. Heikkilä) 99600

SODANKYLÄ.

